

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΤΟ
ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟ
ΔΕΝΔΡΟ

9

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟ ΔΕΝΤΡΟ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, ή Ζολάν και ο Μπουτάτα, ύστερα από τις φοβερές και τρομερές περιπέτειες, που είχαν μ' ένα λευκό κακούργο, και τις τραγικές στιγμές, που πέρασαν σε μια θανάσιμη πάλη τους μ' ένα γιγαντιαίο τρομακτικό σαλιγκάρι, όπου ο κεραυνός της καταιγίδας σάν από θαύμα τους έσωσε από βέβαιο θάνατο, γυρίζουν επίτελους στην κρυφή σπηλιά τους. (*)

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, το 8, που έχει τον τίτλο: «Ο ΧΡΥΣΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ».

Ξαφνικά, ο μικροσκοπικός μαύρος πρίγκιπας Πιτσικόκο, καθάλλα στο άσπρο αλόγο του με τη μαύρη ουρά, τον Άλαισάν, μπαίνει καλπάζοντας στη σπηλιά και ξεφωνίζοντας τρομαγμένα:

— Βοήθεια! Μὲ κύνηγάει τὸ δέντρο πὸν τρώει ἀνθρώπους!

Ἡ μικρὴ Ζολάν, τὸ ὁμορφόξανθὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Τρελλάθηκες, Πιτσικόκοκι μου; Μποροῦν τὰ δέντρα νὰ φάνε ἀνθρώπους; Μήπως ἔχουνε στόμα! Χά, χά, χά!...

Ὁ δειλὸς καὶ χεροδύναμος Μπουτάτα, μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι, τὴν ἀποστο

μώνει:

— Καὶ οἱ κουφάλες ποὺ ἔχουν τὰ δέντρα, δὲν εἶναι στόματα; Τὶ εἶναι, ποδιάρια;

— Μὰ οἱ κουφάλες δὲν ἔχουνε δόντια, ἐπιμένει τὸ κορίτσι. Πῶς θὰ φάνε τοὺς ἀνθρώπους;

Ὁ Μπουτάπα ἔχει τὸ ἐπιχείρημα ἑτοίμο:

— Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ τοὺς καταπίνουμε... ἀμείστητους! Μπά, σὲ καλὸ σου!

Ὁ Ταιμπόρ φαίνεται πολὺ κουρασμένος:

— Ἄς κοιμηθοῦμε, θρὲ παιδιά. Ἀφήστε πιά τὰ δέντρα ποὺ τρῶνε ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τρῶνε δέντρα... ἔχω ξεχάσει ἀπὸ τότε ἔχω νὰ κοιμηθῶ... Ἀπόψε, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, δὲν βγαίνω ἔξω.

— Κι' ἐγώ, μουρμουρίζει ὁ Μπουτάπα. Ἀφοῦ θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, δὲν βγαίνω ἔξω. Φοβάμαι...

— Μὴν ποῦνε πῶς τὸν χάλαισες ἐσύ; τὸν ρωτᾷ ἡ Ζολάν.

— Ὅχι... Φοβάμαι μὴ μὲ βάλουνε νὰ τὸν ...φτιάξω!

Ὁ μικροσκοπικὸς καὶ σχεδὸν ἀόρατος Πιτσικόκο γυρίζει καὶ βλέπει στὴ Ζολάν:

— Ἀπορῶ πῶς ὑποφέρετε τὴ βλακεία του! Ἔτσι μοῦρχεται νὰ τὸν πετάξω ἔξω μὲ τίς κλωτσιές!

Ὁ Τσουλούφης τὸν ἀκούει καὶ γίνεται μπαρουῦτι. Ξαπλωμένος ὁμῶς καθὼς εἶναι, βαρύνεται νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ. Παίρνει μονάχα

βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ τὸν φύσᾳ ἀπότομαι.

— Φφφ!...

Καὶ ὁ ἀγέρωχος μαῦρος πρίγκιπας παραισύρεται ἀπὸ τὸ ῥεῦμα τοῦ αἵματός καὶ κουτροβαλῶντας βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά...

Ἡ Ζολάν ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χάι, χάι, χάι! Τὸν πιάνει πολὺ ὁ ...αἶρας, τὸν καημενούλη!

— Ἡσυχία ἐπιτέλους, ξαναφωνάζει ὁ Ταιμπόρ. Ἀπόψε θέλω νὰ κοιμηθῶ!

— Σσςσ, κᾶνει ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τῆς σπηλιάς κι' ὁ Πιτσικόκο. Μὴ μιλάτε γιὰτὶ δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω...

Καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα ἀφουγκράζεται ἀκίνητος. Τέλος, ξαναμπαίνει μέσα στὴ σπηλιά, σελλώνει βιαστικὸς τὸν Ἄλσάν του, πηδαίνει ἐπάνω καὶ φωνάζει:

— Φεύγω, ὠραία Ζολάν! Κᾶνε σίδερο τὴν καρδιά σου γιὰ ν' ἀντέξῃ στὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ!

— Καὶ ποῦ πᾶς, Πιτσικόκι μου;

— Ἀκουσα τὸ μαγικὸ τραγούδι τῆς μελαψῆς Γιαράμπα! Τῆς πεντάμορφης καὶ ἀτρόμητης βασίλισσας τῆς Ζούγκλας! Πάω νὰ τὴ θρῶ καὶ νὰ γίνω σικλάβος καὶ ἀφέντης της της! Σικλάβος τῆς ὁμορφιάς της κι' ἀφέντης τῆς καρδιάς της! Ἐσεῖς ἐδῶ μ' ἔχετε πᾶρει στὸ μεζέ! Γειά σας! Μιὰ βασίλισσα ὑπάρχει στὴ Ζούγκλα: ἡ ξακουσμένη Για

ράμπια! Κι' ένας βασιλιάς: ο
ξάκουσιμένος ...έγώ!...

Η ΖΟΛΑΝ
ΖΗΛΕΥΕΙ

Ο ΠΙΤΣΙΚΟΚΟ σπείρου
μίζει με τις μικροσκο-
πικές γυμνές φτέρνες
του τὰ πλευρά του ἀτίθαστου
'Αλασάν, που δὲν εἶναι μεγα-
λύτερος ἀπὸ ἕναν ἀρουραῖο.
Καὶ καλπάζοντας χάνεται
σὰν σίφουνας ἔξω στὸ βαθὺ
σκοτάδι τῆς ἄγριας καὶ παρ-
θένας ζούγκλας.

Ὁ Ταμπόρ, τὸ περήφαιο
καὶ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο,
πὺν ἔνοικωθε τόση κούρασι
καὶ νύστα, πετιέται ὀρθιο ἀ-
πὸ τὰ χορταρένια στρωσίδια
του. Τὸ ἐξωτικὸ γυναικεῖο ὄ-
νομα πὺν ἄκουσε ἀπὸ τὰ χεῖ-
λια τοῦ Πιτισκόκου, τὸν ἔχει
ἀναστατώσει.

— Γιαράμπια!, ψιθυρίζει,
σὰ νὰ παραιμιλάη. Τ' αὐτιά
μου ἔχουν χορτάσει ν' ἀκούν
γι' αὐτήν. Ὅμως τὰ μάτια
μου διψᾶνε νὰ τὴν ἀντικρύ-
σουν!

Ἡ Ζολάν χαιμογελάει εἰρω-
νικά:

— Ξύπνιος παραιμιλάς, Τα-
μπόρ; Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ με-
λαιψὴ Γιαράμπια, ἡ πεντάμορ-
φη κι' ἀτρόμητη βασίλισσα
τῆς ζούγκλας;

— Σσσις!, τῆς κάνει ὁ Τα-
μπόρ. Πρόσεξε κι' ἐσὺ Ζολάν.
Νομίζω πὺν ἀκούγεται τὸ μα-
γικὸ τραγοῦδι τῆς!

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας
ἀρχίζει νὰ τραγουδάη:

— Τρα—λα—λά! Τρα—
λα—λα—λά!

Ὁ Ταμπόρ σηκώνεται καὶ
βγαίνει ἀργὰ ἔξω ἀπὸ τὴ σπη-
λιά. Ἡ ξανθεὶὰ κόρη δυναιμώ-
νει νευριασμένη τὸ τραγοῦδι
τῆς:

— Τρα—λα—λά! Τρα—
λα—λα—λά!

Ὁ Μπουτάπα τὴν κυττάζει
μὲ συμπόνια:

— Θὰ σοῦκανα σιγόντο, ἂ
φέντη κορίτσι, μὰ ἐγώ... δὲν
ζηλεύω!

— Μήπως ζηλεύω ἐγώ; τοῦ
φωνάζει ἄγρια ἡ Ζολάν. Τρα-
γουδάω γιὰτὶ δὲν ἔχω τὶ ἄλ-
λο καλύτερο νὰ κάνω!

Ὁ κουτοπόνηρος Μπουτά-
πα τὴν κεντρίζει:

— Ὁ Ταμπόρ ὅμως ἔχει.
Κύττα τον πὺν τὴν ἀκούει!.

Ἡ ξανθεὶὰ Ἀμερικανίδα
σταματάει καὶ ἀφουγκράζεται
γιὰ λίγο μὲ προσοχή. Μιὰ
γλυκεῖα βελουδένια φωνὴ φτά-
νει στ' αὐτιά τῆς πὺν ἰέει ἕ-
να ὑπέροχο ξωτικὸ τραγοῦδι
τῆς νύχτας:

«Νύχτα τῆς Ζούγκλας!

Νύχτα γλυκεῖα καὶ ἄ -

γρια,

γεμάτη ὁμορφιές καὶ

μάγια!...»

Ποτέ τ' αὐτιά τῆς Ζολάν
δὲν ἔχουν ἀκούσει τέτοια μα-
γευτικὴ φωνὴ καὶ τόσο ὁμορ-
φο τραγοῦδι. Κι' ὁμως:

— Μιμι, κάνει μὲ περιφρό-
νησι. Οἱ καιρικάξες τραγοῦδα
νε καλύτερα...

Ὁ Μπουτάπα συμφωνεῖ:

— Σωστά. Κι' ἐμένα τὸ δι-
κόσου ... τραγοῦδι μ' ἄρεσε!

Καὶ ξεσπάει σ' ἕνα ἡλί-
θιο γέλιο γιὰ τὸ ἀστεῖο πὺν
εἶπε:

— Χί, χί, χί! Χί, χί, χί! Λέω κάτι πετυχημένα πότε-πότε! Μπρά, σέ καλό μου!

Τὸ λευκὸ κορίτσι τὸν πλησιάζει ἔξω φρενῶν καὶ ξαπλωμένος καθὼς εἶναι τοῦ δίνει μιὰ δυνατὴ κλωπισιὰ στὸ κεφάλι.

— Νά, γιὰ νὰ μάθης νὰ μὲ λές καιριακάξαι.

Απαριαχος ὁ ἀράπης μὲ τὴ χοντρή στρογγυλὴ κεφαλα, τὴ συμβουλεύει:

— Ὅχι τόσο δυνατά, μικρούλα μου. Θὰ πονέση τὸ... ποδαράκι σου.

Ἡ Ζολάν τρέμοντας ἀπὸ τὸ κακό της, ἀλλάζει τώρα τακτική. Κάθεται γρήγορα πλάϊ του καὶ τὸν ρωτᾷ μὲ λυσσασμένη περιέργεια:

— Πές μου, Τσουλουφάκο μου, ποιὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ τραγουδάει; Πές μου ὅ,τι ἔχεις ἀκούσει. Ὅ,τι ξέρεις...

Ὁ χεροδύναμος ἀράπης ἀναισθηκῶνεται καὶ παίρνοντας ὕφος μοιραίου ἀντρί, τῆς ἀποκρίνεται ἐμπιστευτικά:

— Θὰ σοῦ πῶ κάτι μὰ νὰ μείνη μετὰξὺ μας. Δὲν θέλω νὰ ἐκθέσω τὸ κορίτσι...

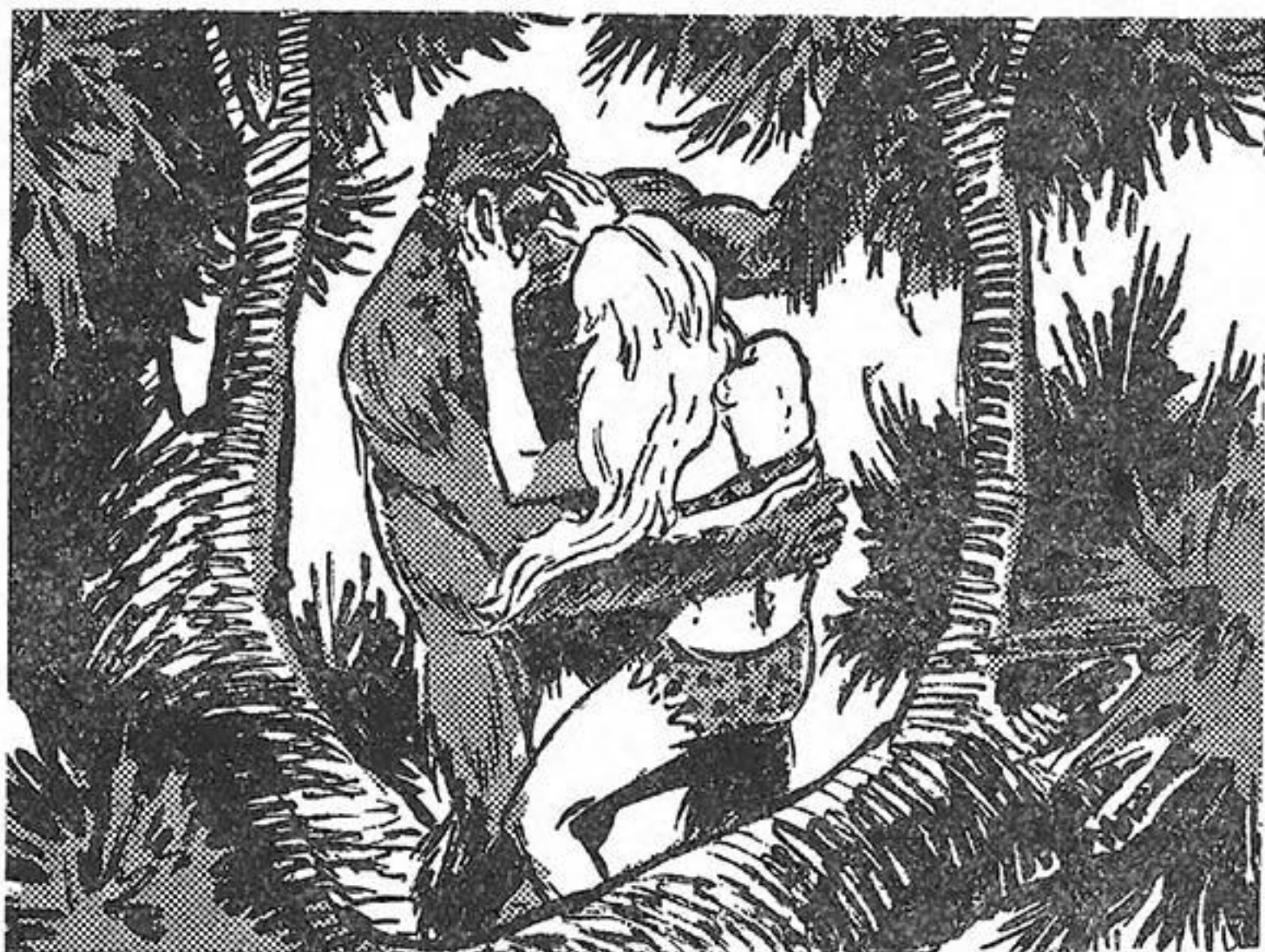
— Καλὰ, πές μου λοιπόν.

Ὁ Μπουτάπια ἀναστενάζει σὰν ἀσκή ποὺ ξεφουσκώνει.

— Ἡ Γιαίράμπα... μ' ἀγαπάει, τῆς λέει. Μὰ δὲν μοῦ τὸ χει πῆ ἀκόμια γιὰτὶ μὲ βλέπει ψυχρὸ ἀπέναντί της. Φοβάται μὴ τῆς δώσω τὴ χυλόπιπτα... Γιὰ μένα τώρα τρα-

— Πρέπει αὔριο νὰ συναντηθοῦμε, Ταμπόρ...

Ἡ Ζολάν βυθίζει τὰ νύχια της στὰ μάτια τοῦ γορίλλα.

γουδιάει! Δὲν ἄκουσες ποὺ λέει πὼς εἶμαι γεμάτος ὁμορφιές καὶ μάγια;

— Ὅχι ἐσύ, καὶ ἐ Τσουλούφη. Γιὰ τὴ νύχτα λέει...

— Κι' ἐγώ; Δὲν εἶμαι μαῦρος σὰν τὴ νύχτα; Ἀλληγορικὰ μιλάει, σοῦ λέω! Δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ μοῦ τὸ τραγουδήσῃ καὶ κατὰμουτρα!

Ἡ Ζολάν τοῦ δίνει μιὰ σικουντιά, πετιέται ὀρθία καὶ βγαίνουντας ἀπὸ τὴ σπηλιά πησιάζει ἀπάραχη τάχα τὸ σύντροφό της:

— Φαίνεται πὼς ἡ μεγάλη νύστα θὰ σοῦ φερε ἀϋπνία, Ταμπάρ...

Τὸ μελαιχροινὸ παλληκάρι μὲ τὴν ἀθλητικὴ διάπλασι καὶ

τὴν περήφαινη κορμοιστασιά, τὴν κυττάζει σὰν ὑπνωτισμένο.

— Πῶς; Τὶ εἶπες, Ζολάν;

— Τίποτα, π' ἀποκρίνεται τὸ κορίτσι. Σὲ ρώτησα μήπως νυστάζεις...

Ὁ Ταμπάρ, ἀντὶ νὰ τῆς ἀποκριθῇ, ξάναγυρίζει τὸ πρόσωπό του πρὸς τὴ μακρινὴ κατεύθυνσι ἀπ' ὅπου ἀκούγεται τὸ ὑπέροχο τραγούδι:

— Ἀκου, Ζολάν!... Ἐχεις ξαννακούσει πιὸ μαγευτικὴ φωνή;

Ἡ ξανθεὶὰ Ἀμερικανίδα τὸν τριαβάζει ἀπὸ τὸ ἀτσαλένιο μπράτσο:

— Πάμε, Ταμπάρ, μέσαι στὴ σπηλιά... Θέλω νὰ μοῦ μιλήσῃς γι' αὐτὴ τὴν παράξε

νη γυναίκα που τραγουδάει. Πρώτη φορά άκούω τὸ ὄνομά της. Ποιὰ εἶναι; Τὶ ζητάει ἐδῶ στὴ ζούγκλα μας;

Τὸ ἄμορφο Ἑλληνόπουλο τὴν ἀκοιλουθεῖ καὶ ξαναγυρίζουν στὴ σπηλιά. Ξαπλώνουν ὁ καθένας σπὰ σπρωσίδια του κι' ἀρχίζει νὰ τῆς λέη:

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΓΙΑΡΑΜΠΑ

-Κ ΑΛΥΤΕΡΑ νὰ μὴ σοῦ μιλήσω γι' αὐτήν, καλή μου Ζολάν. Ἀκουσε μόνάχα τὸ τραγοῦδι της καὶ μὴ ζητᾶς νὰ μάθης περισσότερα...

— Ὅχι, ἐπιμένει τὸ λευκὸ κορίτσι. Θέλω νὰ μοῦ πῆς ὅλα ἃσα ἔχεις ἀκούσει καὶ ξέρεις γι' αὐτήν...

Ὁ Ταμπὸρ μουρμουρίζει μὲ στενοχώρια:

— Μὴν ἐπιμένεις, Ζολάν. Ξέρεις πὼς ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καλύτερα κι' ἀπὸ ἀδελφή μου. Ἄν δὲν σοῦ μιλήσω τόσον καιρὸ γι' αὐτήν τὸ ἔκανα γιὰτὶ δὲν ἤθελα νὰ σὲ στενοχωρήσω.

— Νὰ μὲ στενοχωρήσης; κάνει παραξένεμένη ἡ μέσ. Γιατί;

— Γιατὶ θὰ πονέσης πολὺ, Ζολάν, ἂν θὰ ἀκούσης πὼς ὑπάρχει στὴ ζούγκλα μιὰ κοπέλλα πιὸ ἄμορφη, πιὸ ἔξυπνη, πιὸ δυνατὴ κι' ἀτρόμητη καὶ πιὸ περήφανη ἀπὸ σένα!

Ἡ μικρὴ Ἀμερικανίδα τὰ χάνει:

— Ἀπὸ μένα, Ταμπὸρ; Καὶ τὸ λές ἐσύ αὐτό; Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει κανένας κα-

λύτερος ἀπὸ σένα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμηλώνει τὰ μάτια:

— Στὸ εἶπα γιὰτὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια, Ζολάν. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶπα ψέματα...

Τὰ ἄμορφα γαλάζια μάτια τοῦ λευκοῦ κοριτσιοῦ βουρκώνουν:

— Εἶπες καὶ παραεἶπες, Ταμπὸρ! Θέλεις μεγαλύτερο ψέμα ἀπὸ τὸν ὄρκο πού ἔκανες κάποτε;

— Τί;

— Πὼς θὰ μ' ἀγαπᾶς αἰώνια!

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, καλή μου φίλη. Εἶναι ἕνας μεγάλος ὄρκος πού σοῦ ἔκανε ἡ καρδιά μου...

— Κι' ἂν δὲν τὸν κρατήση; Ὁ Ταμπὸρ ἀργεῖ ν' ἀποκριθῇ. Ἐπειμβαίνει ὅμως ὁ Μπουτάπα:

— Ἄν δὲν τὸν κρατήση, τί θὰ φταίῃ ὁ ἄνθρωπος; Δραγὰ της τῆς καρδιάς του θὰ γίνης; Ἡ Ζολάν ἀλλάζει κουδέντα.

— Πές μου λοιπόν, Ταμπὸρ. Μίλησέ μου γιὰ τὴ Γιαράμπα...

Τὸ παιδί τῆς ζούγκλας ἀρχίζει:

— Ἐγὼ δὲν ἔτυχε νὰ τὴν ἀντικρύσω ποτέ. Ὅμως ἔχω ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτήν. Καὶ ξέρω καλὰ πὼς δὲν εἶναι ψέματα...

Καὶ μισοκλείνοντας τὰ μάτια τοῦ μαύρου μάτια, σὰ νὰ ψάχνη στὰ πιὸ μακρινὰ ράφια τῆς μνήμης του, συνεχίζει:

— Λένε πὼς εἶναι ὄμορφη σὰν τὴν ἄνοιξι καὶ γλυκεῖα

σάν την έκδίκησι! Τὸ δέριμα της εἶναι μελαψὸ σάν τὴ σκιά τοῦ φεγγαριοῦ. Τὰ μαλλιά της μαῦρα σάν τὰ φτερά τοῦ Χάρου. Τὰ μάτια της μαυροπράσινα καὶ σκοτεινὰ σάν τὰ νερά τῆς λίμνης τὶς ἀφέγγαρες νύχτες. Καὶ τὰ χεῖλια της κόκκιναι σάν τὸ ἀγριοκέρασο ποὺ τὸ ἔχει τσιμπήσει κοτσύφι! Δέκα ἔξη φορές λουλούδιασαν τὰ δέντρα ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε!

»Λένε πὼς τὸ κορμὶ της μοι αἰεὶ μὲ μπρούτζινο ἀγαλμαθεῶς, καὶ εἶναι πιὸ λυγερὸ ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ πεινασμένου φιδιοῦ!...

»Λένε πὼς ἡ ψυχὴ της εἶναι γεμάτη καλωσύνη, καὶ ἡ καρδιά της ἔχει ἀγάπη γιὰ ὅλους. Καὶ γιὰ τοὺς ἐχθροὺς της ἀκόμα!...

»Λένε πὼς τὰ μπράτσα της εἶναι πιὸ δυνατὰ κι' ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ λιονταριοῦ. Τὸ μῖστος της πιὸ δυνατό ἀπὸ τοῦ αἵτου, καὶ τὰ νύχια της πιὸ σουβλερὰ ἀπὸ τῆς τίγρης.

»Λένε πὼς στὴ γῆ τρέχει σάν ἐλάφι. Στὸν ἀέρα πετάει σάν πουλὶ καὶ στὸ μερὸ κολυμπάει σάν τὸ ψάρι!...

»Λένε πὼς τὸ μαγικὸ τραγοῦδι της δαμάζει τὴ θέλησι τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν πείνα τῶν θηρίων!...

»Λένε ἀκόμα πὼς ὁ φόβος ποτὲ δὲν φώλιασε σπὰ στήθη της καὶ ποτὲ δὲν νικήθηκε παλεύοντας καὶ μὲ τὰ πιὸ ἄγρια θηρία... Κοιμᾶται στὶς κορυφές τῶν θεόροπων δέντρων τῆς ζούγκλας καὶ ὅλοι, θηρία καὶ ἰθαγενεῖς, τὴν προσκυνᾶ-

νε σὰ βασίλισσά τους!

— Ὁραία κοπέλλα, μὰ τὴν ἀλήθεια, κάνει μὲ περιφρόνησι ἡ Ζολάν. Γυναῖκα εἶναι αὐτὴ ἡ χεροδύναμος χαϊμάλης τοῦ μεγάλου λιμανιοῦ; Σκέψου, Ταιμπόρ, νὰ μᾶς ἔρθης καμμιά μέρα μὲ σπασμένα τὰ μούτρα ἀπὸ τὶς πρυφερὲς γροθιές της! Χά, χά, χά!

Τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας μουρμουρίζει:

— Λένε πὼς ἡ Γιαράμπα δὲν χτυπάει ποτὲ ἄδικα...

Τὰ νεῦρα τῆς Ζολάν ξεσπᾶνε:

— Ὅλο λένε, λένε λένε!... Ἐπὶ τέλους τίποτ' ἄλλο δὲν ξέρεις νὰ πῆς; Μᾶς ζάλισες μ' αὐτὴ τὴν ἀμορφονιά σου!

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

ΤΗΝ ἸΔΙΑ στιγμὴ, ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, θρυλληθὸς λιονταριοῦ ἀκούγεται καὶ ταυτόχρονα μιὰ ἀορνεωπὴ γυναικεῖα φωνή:

— Ἐ... Κόποιος Ταιμπόρ, σ' αὐτὴ τὴ σπηλιὰ κοιμᾶται;

Ἡ Ζολάν σφίγγεται τρομακταμένη στὸ μπράτσο τοῦ συντρόφου ταυ καὶ ψιθυρίζει:

— Ἀκούς, Ταιμπόρ; Ἐφερε καὶ λιοντάρια νὰ μὲ κατασπαιράξουμε! Θέλει νὰ εἶσαι ἐλεύθερος γιὰ νὰ ἀγαπᾷς μονάχα αὐτήν...

Τὸ Ἑλληνόπουλο τὴ μαλλῶνει σιγά:

— Λές ἀνοησίες, Ζολάν! Ἡ Γιαράμπα — ἂν εἶναι αὐτὴ — δὲν κάνει ἐγκλήματα ποτέ!... Τὸ λιοντάρι ποὺ ἄκουσες τὴ σηκώνει στὸν ὦμο του.

Ἡ βασίλισσα τῆς ζούγκλας πηδάει στὴ ράχι ὁποιοῦ θηρίου βρεθῆ ἔμπροστίά της... Ἔτσι λένε...

Ἡ ἀρρενωπὴ φωνὴ ξανακούγεται ἀπ' ἔξω πρὸ δυνατὰ τώρα:

— Ταιμπόρ! Ἐδῶ εἶσαι, Ταιμπόρ; Ἦρθα νὰ σὲ γνωρίσω!...

Τὸ Ἑλληνόπουλο πετιέται ἀμέσως ὀρθιο καί, κάνοντας νὰ ξεκινηθῇ, λέει στὴ συντροφιστά του:

— Ἄν φοβάσαι, Ζολάν, μὴ βγαίνης ἐσύ. Περιμένε ἐδῶ... Εὐπία τὸ Μπουτάτα νὰ κουβεντιάσει...

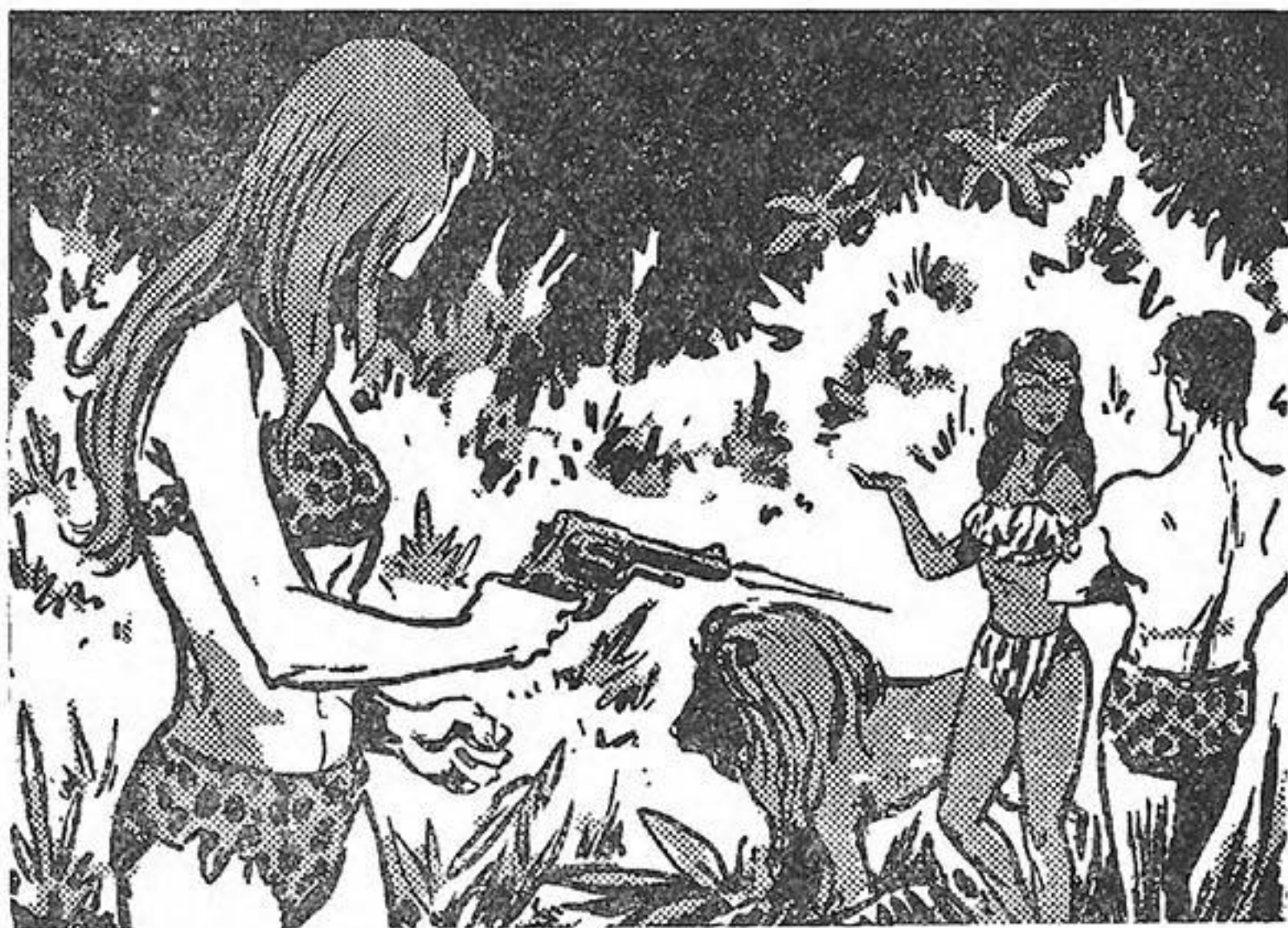
Ἀμέσως προχωρεῖ καί βγαίνει βιαστικὸς ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Τὸ λευκὸ κορίτσι τρίζει τὰ δόντια μὲ λύσσα, πετιέται ὀρθια καὶ τὸ ποδαράκι της πηγαιόερχεται, γρήγορα καὶ μὲ ὀρμή, στὸ χοντροκέφαλο τοῦ ἀράπη, ὅπως τὸ λεπτὸ σιδερένιο σφυράκι πάνω στὴν καμπάνα ξυπνητηριοῦ.

Ὁ Μπουτάτα ξυπνάει νευραιοσιμένος:

— Σοῦ τ'ὄχω πῆ, ἀφέντη κορίτσι: ὅταν κοιμᾶμαι νὰ μὴ μοῦ...χαιδεύης τὰ μαλλιά!

— Τσουλούφη μου, τὸν ἱκετεύει ἡ Ζολάν, ξεσπώντας σὲ ποινεμένα ἀναφυλλητιά. Ὁ Ταιμπόρ γλυκοκουβεντιάζει ἔξω μὲ τὴ Γιαράμπα! Ἔβγα μὲ τὴν πιστόλα σου νὰ τὴ σκοτώσης!...

Ἡ Ζολάν πυροβολεῖ τὴν ὁμορφὴ Γιαράμπα.

Ἡ Γιαράμπα ἔφθασε καβάλλα στὸ λεοντάρι.

Ὁ Τσουλούφης χαισιμουριέται καὶ γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό:

— Δὲν μπορῶ τώρα. Νυστάζω... Πές της νὰ περάσῃ καμμιὰ ἄλλη μέρα...

Ἡ Ζολὰν μισνιάζει ξαφνικὰ κι' ἄρπάζει ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ πιστόλι του. Βγαίνει τρέχοντας ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ σταματᾷ. Λίγο πὶο πέρα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ξεχωρίζει τὶς σιλουέττες τοῦ Ταμπόρ, τῆς ἄγνωστης γυναίκας καὶ τοῦ λιονταριοῦ ποὺ τὴν κουβάλησε σπὸν ὦμο του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Γιαράμπα — γιὰ αὐτὴ εἶναι — λέει σπὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας.

— Τώρα ποὺ σὲ εἶδα, Τα-

μπόρ, βρίζω πὼς ἦταν ἀληθινὰ τὰ τόσα καλὰ λόγια ποὺ ἄκουσα γιὰ σένα! Φαίνεσαι ἔξυπνος, δυνατὸς καὶ ἀτρόμητος! Καὶ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔχω δὴ ποτὲ πιο ὁμορφο παλ ληκάρι ἀπὸ σένα! Εἶχα λογαριάσει νὰ φτάσω ἐδῶ πρὶν νὰ κρυφτῇ ὁ ἥλιος πρὶν ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς νύχτας... Μὰ μοῦτυχαν στὸ δρόμο κάτι λευκοὶ κυνηγοὶ ποὺ ἄρπαζαν ἀπὸ τὰ θηρία τὴ ζωὴ καὶ τὶς προβιές τους... Τώρα θ' ἄρπάξουν τὶς σάρκες τους πᾶ πεινασμένα ὄρνια!... Γι' αὐτὸ ἄργησα...

Καὶ ἀλλάζοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς της, τὸν ρωτᾷ:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ γίνουμε φίλοι, Ταμπόρ; Νὰ μοιρα

ζομαιστέ τις χαιρές καὶ τὰ βάρσανα τῆς ἁμορφῆς μὰ σκληρῆς ζωῆς μοις; Δὲν εἶναι σωστό νὰ μὲ λένε βασίλισσα τῆς ζούγκλας, χωρὶς νὰ ὑπάρχη βασίλισσα!...

Ἡ Ζολάν πού ἀκούει τὰ λόγια τῆς δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ ἄλλο. Σημαδεύει μὲ τὸ πιστόλι τὴ σίλουέττα τῆς γυναίκας καὶ τραβᾷ μὲ λύσσα τὴ σκανδάλη φωνάζοντας ἄγρια:

— Ὅχι! Δὲν θὰ μοῦ πάρης τὸν Ταμπόρ!

Ἀντηχεῖ ἓνας πυροβολισμός κι' ἀμέσως τὸ πονεμένο μούγγρισμα τοῦ λιονταριοῦ πού δέχτηκε στὸ κορμί του τὸ πυρωμένο βλήμα. Ταιυτόχρονα τὸ ἐξαγριωμένο ἀπὸ τὸ τραύμα του λιοντάρι, κάνοντάς ἕνα φοβερό πήδημα, χτυπάει μὲ τὰ μπροστινά του πόδια τὸ στήθος τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τὸ ἀνατρέπει:

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνάπουλο βλέπει τὸ κῆκὸ πού πρόκειται νὰ γίνη καὶ τινάζεται μὲ ὀρμή βολίδας γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του συμφορῆσαι. Ξαφνιασμένος ὅμως καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸν ἀναπάντεχο πυροβολισμό, δὲν βλέπει μπροστά του τὸν κορμὸ κάποιου μικροῦ δέντρου καὶ χτυπώντας, μὲ τὴν ἀφάνταστη ὀρμή πού ἔχει, τὸ κεφάλι του πᾶνω σ' αὐτόν, σωριάζεται κάτω σὰν ἄψυχο κουφάρι.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ πού δὲν πρόλαβε νὰ κάνῃ ὁ Ταμπόρ, τὸ κάνει ἡ πεντάμορφη καὶ ἀτρόμητη Γιαράμπα.

Μὲ δυὸ πηδήματα φτάνει τὸ μαινισμένο λιοντάρι κι' ἀγ-

καλιάζοντας μὲ τὰ γυμνά μελαψὰ μπράτσα τῆς τὸ λαιμό του, φωνάζει:

— Μή, Ζάρ, μή!... Θὰ γιὰ τρέψω ἐγὼ τὴν πληγὴ σου!

Ὅμως τὸ ἀγαπημένο τῆς λιοντάρι δὲν τὴν ἀκούει αὐτὴ τὴ φορά. Ἐχει καρφώσει τὰ τρομερὰ νύχια του στὶς λευκές σάρκες τοῦ κοριτσιοῦ καὶ κάνει λυσισαισμένες προσπάθειες νὰ δαιγκώσῃ τὸ λαιμό τῆς.

— Μή, Ζάρ, τοῦ ξαιναφωνάζει, ἄγρια τώρα ἡ Γιαράμπα καὶ τὰ μαυροπράσινα σκιοτεῖ νὰ τῆς μιάτια ξεπετᾷνε ἄστραπὲς θυμοῦ.

Τὸ θηρίο ὅμως οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορά τὴν ἀκούει. Ὁ πόνος, τὸ αἷμα καὶ ἡ δίψα νὰ ἐκδικηθῇ τὴ γυναῖκα, πού θέλησε νὰ τὸ σκοτώσῃ, ἔχουν θολώσῃ τὰ μιάτια του.

Ἡ Ζολάν περνᾷ τις τελευταῖες τραγικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς τῆς. Τὰ σπυγόνια τοῦ λιονταριοῦ βρίσκονται τώρα πολὺ-πολὺ κοντὰ τῆς.

— Ταμπόρ πεθαίνω!... Ταμπόρ!, ξεφωνίζει σὲ μιὰ τελευταῖα ἀπειγνισμένη προσπάθεια νοιώθοντας τὰ θανατερὰ δόντια τοῦ θηρίου νὰ μπήγῳνται στὸ λαιμό τῆς.

ΘΑΥΜΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ

 ΜΩΣ ἡ τρομερὴ βασίλισσα τῆς ζούγκλας ἔχει μανιάσει τώρα πότερο ἀπὸ τὸ πληγωμένο λιοντάρι. Καὶ νὰ: Τὴν τελευταῖα καὶ πότε τραγικὴ στιγμή, πού τὸ θηρίο εἶναι ἑτοιμὸ νὰ κλεί-

ση τὸ στόμα του καὶ νὰ συνθλίψῃ τὸ λαιμὸ τῆς Ζολάν, κάνει μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι: Χώνει τὸ χέρι της βάθει μέσα στὸ μισόκλειστο στόμα τοῦ θηρίου καὶ ἀρπάζει γὰρὰ στὴ σιδερένια παλάμη της τὴ γλῶσσα του. Ἀμέσως τὴν τραβάει μὲ δύναμι πρὸς τὰ ἔξω σὰ νὰ θῆλῃ νὰ τὴν ξεκολλήσῃ...

Καὶ τότε ἔνα ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται. Τὸ λιοντάρι, ἀντὶ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του, τὸ ἀνοίγει τώρα. Τὸ ἀνοίγει ὅσο περισσότερο μπορεῖ, βγάζοντας ἱβραχνὰ πονεμένα διογγυτά. Ἐνῶ ὀλόκληρο τὸ σῶμα του παρσάλυει καὶ εἶναι ἀνίκανο πιά νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Ἡ Ζολάν ἔχει σωθῇ ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο ποὺ τὴν περιέμενε...

Ἡ πανέμορφη μελαιψὴ Γιαράμπα, τραβώντας τώρα ἀπὸ τὴ γλῶσσα τὸ ἀκίνδυνο πιά θηρίο, τ' ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ λευκὸ κορίτσι, ποὺ ἔχει μείνει ἀναυδο παρακολουθώντας τὸ φοβερὸ κατόρθωμά της.

Ἡ βασίλισσα τῆς ζούγκλας — χωρὶς οὔτε στιγμή ν' ἀφήσῃ τὴ γλῶσσα τοῦ λιονταριοῦ ποὺ τὴν κριατᾶει γὰρὰ μὲ τὸ δεξιό της χέρι — σηκώνει ἀπὸ κάτω, μὲ τ' ἀριστερό, ἓνα μεγάλο κομμάτι χορτόσικοινο ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ. Καὶ μὲ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ χέρι ποὺ ἔχει ἐλεύθερο, καταφέρνει νὰ τυλίξῃ καὶ νὰ δέσῃ γερὰ τὰ μπροστινὰ καὶ τὰ πρὶν νὰ πόδια τοῦ θηρίου.

Τέλος, ὅταν εἶναι σίγουρη

πὺς τὸ θηρίο δὲν μπορεῖ πιά νὰ κουνηθῇ, κάνει ἄλλη μιὰ γρήγορη κίνησι καὶ ξαναβγάζει τὸ δεξιό της χέρι ἀπὸ τὸ στόμα του μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ, πρὶν λίγο, τὸ εἶχε βάλει.

Ἀμέσως διαλέγει κάτι παράξενα βότανα καὶ τὰ χώνει μὲ προσοχὴ μέσα στὴν πληγὴ ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἡ σφαῖρα στὸ στήθος του. Τὸ δειμένο λιοντάρι πονάει καὶ οὐρλιάζει τρομακτικά. Μὰ ἡ καλόκαρδη Γιαράμπα τὸ μαλλώνει τρυφερά, χαϊδεύοντάς του τὸ κεφάλι:

— Πάψε, Ζάρ... Ἐσὺ φταῖς ποὺ δὲν μ' ἄκουσες!

Σὲ λίγο τὰ θαυματουργὰ βότανά της σπαιμποῦν ἔντελῶς τοὺς φριχτοὺς πόνοους τοῦ θηρίου. Ἡ μελαιψὴ πανώρια κοπέλλα λύνει ἀμέσως τὰ χορτόσχοινα ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὸ φοβερὸν:

— Πράσιξε, Ζάρ. Ἄν τὸ ξανσκάνης, θὰ στὴν ξεριζώσω τὴ γλῶσσα! Καὶ νὰ δοῦμε τότε πὺς... θὰ πίνης νερό!

Τὸ λιοντάρι σηκώνεται ὀρθοῦ, τὴν κυττάζει γιὰ λίγο στὰ μάτια καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι του τῆς γλείφει τὰ πόδια. Ὑστερα γυρίζει καὶ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιά στὴ Ζολάν, ποὺ ἔχει ἀνασηκωθῇ καὶ τὸ κυττάζει μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὸ τρόμο καὶ κατάπληξι. Τέλος, τὸ θηρίο ξακινάει καὶ προχωρώντας ἀργὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Ἡ Γιαράμπα διαλέγει τώρα ἀπὸ κάτω ἄλλα βότανα καὶ πλησιάζοντας σκύβει πάνω ἀ

πὸ τὸ ματωμένο κεφάλι τοῦ
βαίρειά χτυπημένου καὶ ἀναί-
σθητου Ταιμπόρ.

Τὴν ἴδια στιγμήν ἡ Ζολάν
πετιέται ὀρθία, τρέχει κοντὰ
τῆς καὶ τὴ σπρώχνει βάνουσα

— Φύγε ἀπὸ τὸν Ταιμπόρ...
Ξέρω κι' ἐγὼ τὰ βότανια ποὺ
θὰ γιαιτρέψουν τὴν πληγὴ
του!...

Ἀτάραχη ἡ βασιλίτισσα τῆς
ζούγκλας μὲ τὴν ἐξωτικὴ ὁμορ-
φιά, βάζει τὰ φύλλα στὸ κε-
φάλι τοῦ ἀναίσθητου παλλη-
καριοῦ, μουριμουρίζοντας χω-
ρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ:

— Ἀφῆσε νὰ τελειώσω
γρήγορα λευκὴ κόρη... Ἔχω
νὰ φροντίσω κι' ἐσένα μετὰ...
Τὰ νύχια τοῦ καλοῦ μου λιον-
ταριοῦ ἔχουν καταξυσχίσει τὸ
κορμί σου!...

Ἡ ξανθεὶά Ἀμερικανίδα τὴ
σπρώχνει πιὸ δυνατὰ τώρα:

— Φύγε, σοῦ λέω!... Δὲν
σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μοῦ σώσης
τὴ ζωή... Ἐγὼ σὲ μισῶ...

Καὶ ξεσπώντας σὲ κλάμα-
τα προσθέτει:

— Εἶσαι ὁμορφὴ! ... Πολὺ
ὁμορφὴ!... Τρομάζω σὰν σὲ
βλέπω!...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ μαυροπρά-
σινα μάτια τῆς ὑπέρο-
χης Γιαράμπα σκοτει-
νιάζουν σὰν σηκώνει τώρα τὸ
κεφάλι τῆς καὶ κυττάζει τὸ
παινῶριο φιλντισένιο πρόσωπο
τῆς Ζολάν μὲ τὰ σγουρὰ μαλ-
λιά ποὺ μοιάζουν σὰν ἀφροὶ
χρυσ αφένιαις σαπουνάδας. Καὶ
ψιθυρίζει μ' ἀνείπωτο θαυ-

μασισμό:

— Ἐσύ!... Ἐσύ εἶσαι ὁ-
μορφὴ, λευκὴ κόρη! Ὅταν
βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά, σκέ-
παζε μ' ἓνα μαντήλι τὸ πρό-
σωπό σου. Γιὰ νὰ μὴν τ' ἀντι-
κρύζουν τὰ λουλούδια καὶ μα-
ραίνονται!... Πρέπει νὰ εἶναι
πολὺ περήφανος κι' εὐτυχισμέ-
νος ὁ ἄντρας ποὺ τοῦ ἔχεις χα-
ρίσει τὴν καρδιά σου!

Ὑστερα σκύβει πάλι στὸν
Ταιμπόρ, ἀποτελειώνει τὰ γι-
ατροσόφια τῆς καὶ ἀνασηκώνε-
ται.

Πλησιάζει τώρα τὴ Ζολάν
καὶ κάνει νὰ περιποιηθῇ τὸ
καταιξυσχισμένο κορμί τῆς. Τὸ
λευκὸ κορίτσι ὁμῶς τῆς δίνει
μιὰ τρίτη, ἀκόμα πιὸ δυνατὴ
σπρωξιά:

— Φύγε!... Δὲν θέλω ἀπὸ
σένα τίποτα!...

Ἡ Γιαράμπα τῆς δίνει ἓνα
τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι
καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις τῆς.
Τὴ συγκρατεῖ γιὰ νὰ μὴ σω-
ριαστῇ κάτω καὶ τὴν ξαπλώ-
νει μὲ προσοχὴ στὸ παχὺ μα-
λακὸ χορτάρι. Ὑστερα σκύ-
βει καὶ περιποιεῖται μὲ ἀφάν-
ταστη στοργὴ καὶ συμπόνια
τὶς πληγὲς τῆς. Τέλος σηκών-
εται νὰ φύγῃ, ὅταν ἀκούῃ μέ-
σα ἀπὸ τὴ σπηλιά ἄγρια ξε-
φωνητά:

— Ἡ «μπιστόλα» μου! Μοῦ
κλέψανε τὴ μονάκριβη «μπι-
στόλα» μου! Πιάστε τους,
πιάστε τους!

Εἶναι ὁ ἀρόπης μὲ τὸ ξεκαρ-
ριστικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι
ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά
καὶ φτάνει τρέχοντας κοντὰ
στὴν παινῶρια μελαιψὴ καλ-

λιονή. Τὴ βλέπει καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν. Τὸ στόμα του ἀνοίγει καὶ οἱ χοντρές χειλάρες του ψιθυρίζουν θαυμαστικά:

— Μιμίμ... Νοστιμιούλα εἶσαι, νὰ μὴν ἀβασκαθῇς!

Ἡ Γιαράμπαι χαιμογελάει καὶ τοῦ δείχνει κάτω τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ζολάν σπὴν πάλῃ της μὲ τὸ μανιασμένο λιοντάρι:

— Νὰ εἶνα πιστόλι... Μήπως εἶναι αὐτό;

Ὁ Μπουτάπα ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν κυττάζει χαιμένα καὶ δὲν κάνει καμμιά κίνησι γιὰ νὰ δῇ ἢ νὰ σηκώσῃ τὴν πολυαγαπημένη «μπιστόλια» του.

Ἡ μελαψὴ κόρη τοῦ ξαναδείχνει:

— Νὰ τὸ πιστόλι σου... Κύπταξέ το...

Ὁ θρυλικὸς Τσουλούφης καὶ πάλι δὲν κάνει καμμιά κίνησι νὰ τὸ δῇ. Τῆς ἀποκρίνεται ὅμως ἀγανακτισμένος:

— Ἄσε με, κυρά μου... Τὶς «μπιστόλες» θὰ κυττάμε τώρα;!

Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του ὅταν ποδοβολητὸ ζώου ἀκούγεται νὰ πλησιάσῃ. Ὁ Μπουτάπα νομίζει πὺς θὰ εἶναι καινένα ποιντίκι, μὰ κάνει λάθος. Εἶναι ὁ ἀτίθαισος Ἀλασάν ποὺ πάνω στὴ ράχι του κουβαλάει τὸν ἀγέρωχο μαῦρο πρίγκιπα Πισικόκο!

Ὁ μικροσκοπικὸς ἱππότης ξάπτεζεύει μεγαλόπρεπα ἀπὸ τὸ ἄσπρο ἄλογό του καὶ γονατίζοντας μπροστὰ στὴν πα-

νώρια Γιαράμπαι, τῆς προσφέρει τὸ μπουκέττο ποὺ κρατᾷε στὸ χέρι του:

— Συχώρεσέ με, ὠραία βασίλισσα, γιὰ τὴν καθυστέρησι. Ἄργησα πολὺ ὥσπου νὰ μαζέψω τὴν τεράστια αὐτὴ ἀνθοδέσμη!

Ὁ Μπουτάπα κυττάζει τὰ λουλούδια μὲ προσποιητὸ θαυμασμό:

— Βρὲ μιὰ «τεράστια ἀνθοδέσμη»! Κι' ἐγὼ τὴν πέρασα γιὰ... ματσάκι μαϊντανό! Μπά, σὲ καλὸ μου!

Ἡ Γιαράμπαι δείχνει τώρα στὸν ἀράπη τὸν Τάμπωρ καὶ τὴ Ζολάν ποὺ βρίσκονται κάτω:

— Δὲν ἔχουν τίποτα σοβάρό... Πήγαινε τους μέσα στὴ σπηλιά σου... Σὲ λίγο θὰ συνέλθουν καὶ θὰ εἶναι καλά...

Καὶ γυρίζοντας κάνει νὰ φύγῃ. Μὰ ἡ «κουνουπένια» φωνούλα τοῦ ἐθελοντὴ σωματοφύλακα, τὴ σταματᾷ:

— Ποδαρόδρομο θὰ πᾶς, ὠραία τῶν ὠραίων; Ἀνέβαστὰ καπούλια τοῦ Ἀλασάν νὰ καλπάζουμε στὴ χώρα τῶν ὀνειρώων!... Σὲ ἱκετεύω ἐγὼ, ὁ σκλάβος τῆς ματιᾶς σου καὶ ὁ ἀφέντης τῆς καρδιάς σου!

Ἡ μελαψὴ κόρη μὲ τὰ μαυροπράσινα σκοτεινὰ μάτια χαιμογελάει καὶ πάλι καὶ τὸν σηκώνει, μαζὶ μὲ τὸ ἄλογο, στὴν ἀγκυλιά της:

— Καλύτερα μὲ τὰ πόδια, πρίγκιπα Πισικόκο! Θέλω νὰ ξεμουδιάσω λιγάκι.

Καὶ, προχωρώντας ἀργά, ξαναρχίζει τὸ μαγευτικὸ τραγούδι της καὶ χάνεται στὸ

φεγγαρόλουστο σκοτάδι της
ὁμορφης νύχτας...

— Ο Μπουτάτα παρακοίλου -
θει με ἀφάνταστη ζήλεια τὸν
Πιτσικάκο ποὺ ἀπομακρύνε -
ται εὐτυχισμένος στὴν ἀγκα -
λιά τῆς πεντάμορφης Γιαριά -
μπα καὶ μουρμουρίζει κατα -
σκασιμένος:

— Αὐτὲς τὶς χαρὲς ἔχουνε
τὰ... μικρόβια!...

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΖΟΛΑΝ

Ο ΑΡΑΠΗΣ με τὸ τσου -
λούφι δὲν προφταίνει
νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀνάι -
σθητη Ζολὰν στὴ σπηλιά, γι -
ατὶ μόλις κάνει νὰ τὴν ἀναση -
κώσῃ συνέρχεται καὶ πετιέται
ὄρθια.

— Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ κα -
κούργα; ρωτᾷ κυττάζοντας
ἀνήσυχη γύρω της. Ἔφυγε;

— Ποιὰ κακούργα; ψιθυρί -
ζει μ' ἀπορία ὁ Μπουτάτα.
Μπὰς καὶ λὲς γι' αὐτὴ τὴν
«ἀσχημομοῦρα» ποὺ τὴν εἶδα
καὶ πῆγε νὰ μοῦ φύγῃ τὸ...
τσουλούφι;

Τὸ λευκὸ κορίτσι τὰν κυτ -
τάζει με θυμὸ καὶ τρέχει κον -
τὰ στὸν ἀναίσθητο σύντροφό
της. Βρέχει με δάκρυα τὰ μα -
τωμένα του μαλλιά καὶ προ -
σπαθεῖ με κάθε τρόπο νὰ τὸν
συνεφέρῃ:

— Ταιμπάρ! Ἀγαπημένε
μου Ταιμπάρ! Ξύπνα νὰ σοῦ
πῶ τί μοῦ ἔκανε αὐτὴ ἡ κα -
κιά «μισσαραιπίνια»!

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας δὲν
ἀργεῖ νὰ συνέλθῃ καὶ ὅλοι μα -
ζί ξαναγυρίζουν στὴ σπηλιά
τους.

— Σώθηκες λοιπὸν ἀπὸ τὸ
λιοντάρι; τὴ ρωτᾷ ὁ Τα -
μπόρ.

Τὰ ὁμορφα γαϊλάζια μάτια
τῆς πονηρῆς Ζολὰν ξαναβουρ -
κώνουν.

— Ἀπὸ τὸ λιοντάρι σώθη -
κα, Ταιμπάρ... Μὰ λίγο ἔλλει -
ψε νὰ μὴ γλυτώσω ἀπὸ τὴν
«τίγρι».

— Ποιὰ τίγρι; ρωτᾷ τὸ
μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο.

— Σ' ἄρπαξε καὶ καιμιὰ
τίγρι; ρωτᾷ κι' ὁ Μπουτάτα.
Καὶ δὲν με ξυπνοῦσες νὰ θγῶ
νὰ τὴν ταραξῶ στὶς σφαλιά -
ρες!

— Μ' ἄρπαξε μιὰ μελαψὴ
τίγρι με μαυροπράσινα μάτια
μουρμουρίζει ἀναισθενάζοντας
τὸ λευκὸ κορίτσι.

Καὶ συνεχίζει τὸ «παιραιμ -
θάκι» της κάνοντας κάθε τόσο
πὼς ψευτοκλαίει με παράπονο

— Μόλις σώθηκα ἀπὸ τὸ
μεινιασμένον λιοντάρι σηκώθη -
κα ἐπάνω καὶ τῆς εἶπα...

Ὁ Ταιμπόρ τὴν κυττάζει
δύσπιστα:

— Στάσου, τῆς λέει. Πές -
μας πρῶτα πὼς σώθηκες ἀπὸ
τὸ μανιασμένον λιοντάρι ποὺ
σὲ εἶχε σωριάσει κάτω;

Ἡ Ζολὰν τὰ μασάει:

— Ναί, βέβαια, δίκιο ἔχεις
... Ἦτανε λίγο δύσκολο νὰ σω -
θῶ ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα
... Μὰ εὐτυχῶς τὸ θηρίο ἦτα -
νε βαιρεῖα τραυματισμένο στὸ
στήθος ἀπὸ τὸν πυροβολισμό
μου. Καὶ μόλις πῆγα νὰ τὸ
πνίξω, μοῦ μείνε στὰ χέρια νε -
κρό! Καταλάβατε;

— Καταλάβαμε, μουρμου -

ριζεί ο Ταμπόρ.

— Ύστερα σηκώθηκα έπάνω καί τής είπα...

— Στάσου, τής λέει τώρα ό Μπουτάπα. Γιατί δέν είδαμε κανένα ψόφιο λιοντάρι εκεί... Μήπως καί βρυκολάκισσε κι' έφυγε;

Ή Ζολάν αύτή τή φορά βρίσκει σε πιό δύσκολη θέσι. Δέν ξέρει τί νά πη. Γρήγορα όμως βρίσκει τή δικαιολογία:

— Τί φταίω έγώ αν δέν είναι εκεί... Πέρασε ένα κοπάδι ύαινες καί δέν αφήσαμε ούτε κοκκαλάκι από τούτο!... Καταλάβατε;

— Καταλάβαιμε, τής ξαναλέει ό Ταμπόρ. Άλλά γιατί οι ύαινες δέν σε πειράξανε;

Τό λευκό κορίτσι κάνει πώς θυμώνει:

— Ξέρω κι' έγώ; Μπορεί νά μη με προσέξανε! Ωχ, αδερφέ! Όλο «γιατί» καί «γιατί» θά με ρωτάτε; Αφήστε πρώτα νά σας τά πώ...

— Λοιπόν, λοιπόν; κάνει ό Τσιουλούφης πού έχει αρχίσει νά τήν παίρνει στο μεζέ.

— Λοιπόν μόλις σηκώθηκα έπάνω καί τής είπα: Έγώ αγαπάω τόν Ταμπόρ, χύθηκε νά με κατασπαιράξη. Παλέψα με πολλή ώρα ώσπου τέλος μου δίνει μιá στο κεφάλι καί πέφτω κάτω άναίσθητη... Τότε τή βλέπω, Ταμπόρ, νά έρχεται νά κατασπαιράξη καί σένα...

Ό Μπουτάπα χαζογελάει:

— Χί, χί, χί!... Αφού ήσου να άναίσθητη, πώς τήν είδες;

Ή Ζολάν κάνει πώς δέν τόν άκουσε καί συνεχίζει:

Χυνόμαι τότε έπάνω της καί για νά μη σας τά πολυλογώ τήν κάνω νά τó βάλη στα πόδια για νά σωθή... Ύστερα μαζεύω βότανα τά θάζω έπάνω στην πληγή σου καί για νά μην σας τά πολυλογώ, σ' έσωσα από τά χέρια τής «πεντάμορφης βασιλίσσας».

— Καί ζήσαμε έμείς καλά κι' αύτή καλύτερα, άποτελείώνει ό Μπουτάπα.

ΜΟΝΑΧΗ ΜΕΣ' ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ο ΤΑΜΠΟΡ κυττάζει τó λευκό κορίτσι με οίκτο καί περιφρόνησι:

— Αρχισες νά λές ψέματα, Ζολάν... Κι' έγώ δέν αγαπώ τούς ψεύτες...

— Τότε νά μην αγαπάς τόν έαυτό σου, τ' άποκρίνεται με θυμό ή νέα. Έσύ είσαι ό μεγαλύτερος ψεύτης! Γιατί ψέματα λές πώς δέν μ' αγαπάς έπειδή... λέω ψέματα. Ένώ έσύ δέν μ' αγαπάς έπειδή αγαπάς αύτή τή μισοαρά πινα! Αύτή τήν άσχημομούρα πού έπειδή είναι... όμορφη νομίζει πώς θά πέσουμε όλοι νά τήν προσκυνήσουμε!

— Ή καρδιά σου είναι γεμάτη μίσος για τή Γιαράμπα, τής λέει τó Παιδί τής Ζούγκλας.

— Ή καρδιά μου είναι γεμάτη αγάπη για τόν Ταμπόρ, μουρμουρίζει τó λευκό κορίτσι.

— Κι' έγώ Ζολάν... Κι' έγώ σ' αγαπώ καλύτερα κι' από άδελφή μου, τής έπανα λαιμβάνει ό νέος.

Ἡ τρομερή γροθιά τῆς Γιαράμπα χτύπησε στὸ σαγόνι τῆ Ζολάν.

— Καί τῇ «μισσοαριαπίνα»; Κι' αὐτὴ τὴν ἀγαπᾷς σὰν ἀδελφὴ σου; τὸν ρωτᾷ.

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο ποὺ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πῇ ψέματα, τῆς ἀποκρίνεται:

— Ὁχι... Τῇ Γιαράμπια δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπήσω ὥσταν ἀδελφὴ μου...

Ἡ Ζολάν καπταλαβαίνει τὴ θαθεῖα ἔννοια ποὺ ἔχουν τὰ λόγια του. Τὸν κυττᾷ γιὰ πολλὴ ὥρα συλλογισμένη. Τέλος, τὸν ρωτᾷ ἀπότομα:

— Θέλεις νὰ φύγω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ σου, Ταιμπόρ;

— Ἐγὼ δὲν θὰ σὲ διώξω ποτέ, τῆς ἀποκρίνεται.

Ἡ ξανθεῖα Ἀμερικανίδα γίμεται ἔξω φρενῶν:

— Τὸ ξέρω. Γιατὶ εἶσαι δειλός. Δὲν ἔχεις τὸ κουράγιο νὰ μοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια. Νὰ μοῦ πῇς τί θάρος καὶ τί ἐμπόδιο εἶμαι στὴ ζωὴ σου! Ἡ «μισσοαριαπίνα» σου πρότεινε τὸ θρόνο τῆς ζούγκλας! Χά, χά, χά!... Ἐσὺ βασιλιάς κι' αὐτὴ βασίλισσα!... Πῶς νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ τὸ βασιλικὸ συνοικέσιο, ἀφοῦ ὑπάρχω ἐγὼ στὴ μέση; Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως, Ταιμπόρ... Εἶμαι ἄρκε τὰ ὑπερήφανα γιὰ νὰ μὴ θελήσω νὰ σπαιθῶ ἐμπόδιο στὴν τύχη σου!...

— Στάκειςαι ὅμως ἐμπόδιο σπὸν ὕπνο μου, ἀγαπητὴ Ζολάν, τῆς λέει χαμογελῶντας ὁ Ταιμπόρ. Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσο πολὺ νυστάζω...

— Ναί, τὸ εἶδα προηγουμένως ποὺ μόλις ἄκουσες τὸ φάλτσο τραγούδι τῆς πετᾷ χτηκες ἔξω σὰν χταπόδι ποὺ φλόμωσαν τὸ θαλάμι του! Χά, χά, χά!...

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας χάνει τὴν ὑπομονή του:

— Ἐπὶ τέλους, Ζολάν, θὰ μ' ἀφήσεις νὰ κοιμηθῶ; Ἄν ἐσὺ δὲ νυστάζεις, βγάς νὰ καθῆσης ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ...

— Θὰ βγῶ, τ' ἀποκρίνεται ὑποτακτικὰ τὸ λευκὸ κορίτσι. Δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσω πιά...

Καὶ καθὼς βγαίνει ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς προισθέτει ψιθυριστά:

— ... ποτέ!

Ὑστερα παίρνοντας στὴν τύχη μιὰ κατεύθυνσι, προχωρεῖ στὸ σκοτάδι, μὲ βουρκωμένα μάτια, προσπαθώντας νὰ σιγανομουρμουρίσῃ τὸ τραγούδι τῆς πανώριας Γιαράμπια:

«Νύχτα τῆς ζούγκλας!
Νύχτα γλυκεῖα καὶ ἄγρια,
γαιμάτη ὁμορφιὰ καὶ μάγια!»

Μόλις ἀρχίζει νὰ γλυκοχαράζῃ, ὁ Ταιμπόρ ξυπνάει καὶ βλέπει πῶς ἡ ἀγαπημένη του συντρόφισσα δὲν βρίσκεται στὴ σπηλιὰ. Πιετιέται ἀνήσυχος ἔξω καὶ ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ καὶ νὰ τὴ φωνάζῃ ὅσο μπορεῖ πιὸ δυνατὰ...

Τίποτα ὅμως. Τὸ λευκὸ κορίτσι ἔχει ἔξαφανιστῇ.

Ὁ Ταιμπόρ ξαναγυρίζει στὴ σπηλιὰ καὶ σταματᾷ βίαια τὸ ροχαλητὸ τοῦ Τσουλούφη:

— Σήκω καὶ πᾶμε... Ἡ Ζολάν μὲ παράτησε κι' ἔφυγε...

Ὁ Μπουτάτα ἀνασηκώνεται καὶ χασμουριέται τρίβοντας τὰ γουρλωμένα ῥιθία μάτια του:

—Καιλὰ ἔκανε τὸ ἀφέντη κορίτσι!... Θὰ φύγω κι' ἐγὼ νὰ πᾶω μαζί της. Ἐσὺ νὰ καθήσης ἰμόνος ἐδῶ νὰ παραμιλάς γιὰ τὴ Γιαράμπα σου!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΛΑΝ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἄς παραικο-
λουθήσουμε μὲ τὴ φαν-
τασίᾳ μας τὴν πορεία
τοῦ πονεμένου λευκοῦ κορι-
τσιοῦ μέσα στὴν ἄγρια ζούγ-
κλα καὶ στὸ φοβερὸ σκοτάδι
τῆς νύχτας.

Δὲν ἔχει παρίσσει οὔτε μι-
σὴ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμή πού
ἔφυγε ἀπὸ τὴν κρυφὴ σπη-
λιά, ὅταν ἓνας ἄγριος βρυ-
χηθὸς λιονταριοῦ φτάνει
στ' αὐτιά της.

Τὸ λευκὸ κορίτσι, πού πρὶν
λίγες στιγμὲς λογάριάζε
ποιόν τρόπο νὰ βρῇ γιὰ νὰ
δῶση ἓνα τέλος στὴν ἄχαρη
ζωὴ της, τραμάζει τώρα ἀ-
φάνταστα. Καὶ γιὰ νὰ σώση
αὐτὴ τὴ ζωὴ πού ἤθελε νὰ
ξεφορτωθῇ, τὸ βάζει στὰ πό-
δια πρὸς ἀντίθετη κατεύθυν-
σι, ψιθυρίζοντας μὲ δέος:

— Θεέ μου!... Θὰ εἶναι
τὸ λιοντάρι πού λάβωσα μὲ
τὸ πιστόλι τοῦ Μπουάτα.
Ἄν μὲ βρῇ, χάθηκα!

Τὸ γρήγορο ποδοβολητό
τῆς ὅμως φαίνεται πὼς ἔφτα
σε στ' αὐτιά τοῦ λιονταριοῦ
γιατὶ οἱ βρυχηθμοὶ του ἀκού-
γονται τώρα νὰ πλησιάζουν.
Ἡ Ζολὰν καταλαβαίνει πὼς
τὴν κυνηγᾷ. Καὶ δῶσ' του
ἡ ἄμοιρη τρέχει πιὸ γρήγο-
ρα γιὰ νὰ γλυτώσῃ...

Δὲν περνᾷνε λίγες στιγμὲς
καὶ τὸ κορίτσι, ὅχι μόνο ἀ-
κούει πίσω της καὶ σὲ μικρὴ
ἀπόστασι τὴ φωνὴ τοῦ θηρίου,
μὰ καὶ τὸ θόρυβο πού κά-
νουν τὰ πόδια του καθὼς τρέ-
χει πατώντας πάνω στὰ ξε-
ρὰ φύλλα καὶ στὰ χαιμόκλα-
δα τῆς γῆς.

Ἡ Ζολὰν σταματᾷ ἀμέ-
σως καὶ σκαρφαλώνει σὲν μα-
ῦμοῦ σπὸν κορμὸ κάποιου αἰ-
ωνόβιου δέντρου. Φτάνει στὰ
πρῶτα κλαδιὰ καὶ σκύβει κά-
τω νὰ δῇ. Καὶ νά: στὸ λίγο
στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ πού
γέρνει τώρα σπὴ δύσι του,
ἀντικρύζει τὸ ἴδιο λιοντάρι
πού εἶχε φέρει στοὺς ὤμους
τοῦ τὴν πονώρια Γιαράμπα
ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους. Τὸ
ἀναιγνωρίζει ἀπὸ τὴν πληγὴ
τῆς σφαίρας πού ἔχει μα-
τώσει ἓνα μεγάλο κομμάτι
τῆς προβιάς στὸ στήθος του.

Ὁ τρόμος κι' ἡ φρίκη κά-
νουν τὸ ἄμοιρο κορίτσι νὰ
σκαρφαλώσῃ γρήγορα στὴν
ψηλὴ κορυφὴ τοῦ θεόρατου δέν-
τρου. Σὲ μιὰ στιγμή παρα-
πατάει ὅμως κι' ἀρχίζει νὰ
γκρεμοτοσικίζεται κάτω, χτυ-
πώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί.
Εὐτυχῶς τὸ ἀνάλαφρο σῶμα
τῆς σκαλώνει πάνω σὲ μερικὰ
λεπτὰ κλαδιὰ πού βρίσκον-
ται ἐκεῖ. Ὅμως ἀπ' τὰ χτυ-
πήματα πού προηγήθηκαν ἡ
Ζολὰν ἔχει χάσει τὶς αἰσθή-
σεις της καὶ μένει ἐκεῖ ἀναι-
σθητῇ.

Ὅταν συνέρχεται δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ὑπολογίσῃ πόσο χρονι-
κὸ διάστημα βρισκόταν μὲ
χαιμένες τὶς αἰσθήσεις της.

Είναι όμως ακόμα βαθειά νύχτα. Κάτω από το δέντρο δεν ακούγεται κανένας θόρυβος. Καμμιὰ ανιάσα. Τὸ πειναισμένο λιοντάρι σίγουρα θὰ βαρέθηκε νὰ περιιμένη καὶ θὰ φύγε ἀναζητῶντας ἄλλου τροφή.

Καλοῦ — κακοῦ όμως τὸ λευκὸ κορίτσι δὲν κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο γιὰ νὰ συνεχίση μὲ τὰ πόδια τὸ δρόμο του. Τὰ ταξίδια στὸν ἀέρα εἶναι πιὸ σίγουρα σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις.

Ἔτσι ἀρχίζει, πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, νὰ πρᾶχῃ ῥῆ χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ πάῃ πουθενά...

Διασχίζει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μιὰ μεγάλη ἀπόσπασι κι' εἶναι πολὺ χαρούμενη νὰ νοιώθῃ πὼς βρίσκεται τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν Ταιμπόρ, ποῦ ἡ μεγάλη ἀγάπη της γι' αὐτὸν νομίζει πὼς ἔχει τώρα με ταπεινὴ σὲ μῖσος.

Δυστυχῶς όμως καὶ πάνω στὰ δέντρα παραμονεύουν κίνδυνοι σὰν αὐτοὺς ποὺ συναντᾷ κανεὶς κάτω στὸ ἄγριο ἔδαφος τῆς παρθένας ζούγκλας.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἡ δυστυχισμένη Ζολὰν νοιώθει δυὸ τεράστια χοντρά τριχωτὰ μπράτσα νὰ ἀγκαλιάζουν τὸ μισόγυμνο κορμὶ της.

Δὲν χρειάζεται πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς τὸ θηρίο ποὺ τὴν ἔχει ἀγκαλιάσει εἶναι ἓνας γιγαντόσωμος κι' ἀποκρουστικὸς γορίλλας.

Τὸ κορίτσι θγάζει προαιγμένα ξεφωνητὰ καὶ πασχίζει ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ δυνατὸ σφίξιμο τῶν χοντρῶν τριχωτῶν χειρῶν του. Γρήγορα ὅμως καταλαβαίνει πὼς τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ καταφέρῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Καὶ τότε, τὸ ἄδᾶμα στο αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὴν ἀναγκάζει νὰ κἀνῃ κάτι ἀφάνταστα ἀπαίσιο καὶ φρικτό:

Μὲ πολλές κι' ἀπεγνωσμένες κινήσεις καταφέρνει νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια της ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ φοβεροῦ γορίλλας. Καὶ γρήγορα, σηκώνοντας τα μαζί, μπήγει μὲ λύσσα τὰ σουβλερὰ νύχια της στὰ μάτια τοῦ θηρίου.

Ὁ γορίλλας τυφλώνεται στὴ στιγμή καὶ θγάζοντας τραμακτικὰ οὐρλιαχτὰ, ἀρπάζει τὴ Ζολὰν στὶς παλάμες του καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει μακριὰ ἀπὸ τὸ ψηλὸ κλαδὶ ποὺ βρίσκεται.

Τὸ κορίτσι διαγράφει μιὰ τραγικὴ καμπύλη στὸ κενὸ καὶ φθάνει πέφτοντας στὰ κλαδιὰ τοῦ ἀντικρινοῦ δέντρου. Χτυπάει πάνω σ' αὐτὰ κι' ἡ φόρα τοῦ κορμιοῦ της κόβεται κάπως. Ἔτσι κατακυλῶντας, καταφέρνει νὰ πιαστῇ σ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ νὰ μὴ πέσῃ κάτω καὶ τσακιστῇ κάτω στὸ σκληρὸ χῶμα.

Ἡ Ζολὰν σταματᾷ γιὰ λίγες στιγμὲς ἐκεῖ κι' ἀφουγκράζεται τὰ πονεμένα κι' ἄγρια οὐρλιαχτὰ τοῦ τυφλωμένου γορίλλας ποὺ παραπατᾷ

στά κλαδιά ὥσπου γκρεμοτσακίζεται βαρὺς κάτω.

Ἡ λευκὴ κόρη ἔχει σωθῆ καὶ συνεχίζει ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο τὴν ἐναέριαν πορείαν της στὸ ἄγνωστο!

Νὰ ὅμως πού ὕστερα ἀπὸ λίγο μιὰ ἀναπάντεχη ἀτυχία, ἔρχεται νὰ δυσκολέψῃ πολὺ πάλιν τὴν θέσιν της.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἐκεῖ πού παρτάει ἓνα κλαδὶ καὶ πηδώντας ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιο ἄλλο, νοιώθει πὼς αὐτὸ τὸ ἄλλο πού πιάστηκε, εἶναι μαλακὸ καὶ ὑποχωρεῖ στὸ βάρος της.

Ἀλλοίμονό της: Τὸ «κλαδὶ» πού εἶχε κρεμαστή στὸ σκοτάδι, δὲν ἦταν κλαδὶ δέντρου, μιὰ κορμὶ φιδιού.

Ἡ ἄμοιρη Ζολάν νοιώθει τώρα νὰ γκρεμοτσακίζεται ἀπὸ τὸ δέντρο, χτυπώντας ἀπὸ τὰ πιὸ ψηλὰ στὰ πιὸ χαμηλὰ κλαδιά του. Κι' ὅμως τὰ χέρια της ἐξακολουθοῦν νὰ σφίγγουν γερά τὸν κορμὸ τοῦ ἔρπετοῦ πού παρσύρεται ἔτσι καὶ πέφτει μαζί της.

Ἡ παροιμία πού λέει πὼς «ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάνεται» εἶναι σωστή. Μὰ τὸ κορίτσι κάνει αὐτὴ τὴ φορά κάτι πολὺ χειρότερο ἀπὸ τὸν «πνιγμένο» τῆς παροιμίας. Αὐτὴ πιάνεται ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ἴδιου τοῦ φιδιού πού γίνηκε αἰτία νὰ γκρεμοτσακίζεται αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ δέντρο. Κι' ὅμως, τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως πάλιν τὴν κάνει νὰ τὸ σφίγγῃ ἀκόμη πιὸ γερά σὰ νὰ

πρόκειται νὰ συγκρατηθῇ πάνω σ' ἐκεῖνο.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα πέφτει, μαζί μὲ τὸ φίδι, κάτω στὸ ἔδαφος. Ἡ ὀρμὴ βέβαια τῆς πτώσεως εἶχε πολὺ ἐλαττωθῇ ἀπὸ τὰ συνεχῆ χτυπήματα πάνω στὰ κλαδιά, καὶ δὲν παθαίνει τίποτα σοβαρό. Μὰ αὐτὸ δὲν θὰ πῇ πὼς ἔχει σωθῇ κι' ὅλως. Ὁχι. Γιατί μόλις τὸ φίδι συνέρχεται ἀπὸ τὴν πτώσιν, ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ ἀπαίσια τὸ μαῦρο κορμὶ τοῦ κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ τυλίξῃ, κουλούρες - κουλούρες στὸ σῶμα της.

Ἡ Ζολάν ἀντιλαμβάνεται εὐτυχῶς γρήγορα τὸν κίνδυνο καὶ μόλις προφταίνει νὰ ξεφύγῃ τὸ θανατηφόρο ἀγκάλιασμά του, σκαρφαλώνοντας πάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς παράξενου κοντόχοντρου δέντρου πού βρίσκεται μπροστά της. Τὸ φίδι κάνει νὰ σκαρφαλώσῃ πίσω της μὰ γρήγορα ὑποχωρεῖ καὶ τὴν ἐγκαταλείπει.

Τὴν ἴδιαν στιγμή ἄγριος βρυχηθμὸς ξαννοῦγεται. Εἶναι τὸ τραυματισμένο λιοντάρι τῆς Γιαράμπα πού δὲν εἶχε φύγει, ἀλλὰ παραικολουθοῦσε, κάτω ἀπὸ τὴ γῆ τῇ Ζολάν σ' ὅλο τὸ ἐναέριο τραγικὸ ταξίδι της.

ΦΙΔΙ ΚΑΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΚΑΙ ΝΑ: Τὸ πεινασμένο θηρίο σηκώνεται στὰ πρσινά του πόδια κι' ἀρπάζοντας τὸ λευκὸ κορίτσι πού ξεφωνίζει δυνατὰ καὶ τρομαγμένα, τὸ γκρεμίζει κάτω

ἀπὸ τὸ δέντρο. Κι' ἀμέσως χύνεται νὰ τὴ σπαραίξη μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια.

Τὴν ἴδια ὁμῶς στιγμή, τὰ μάτια τοῦ ἀντικρύζουν τὸ πρόσωπο τῆς Ζολάν καὶ ἀναγνωρίζει πῶς εἶναι ἐκεῖνη ποὺ τὸ εἶχε πυροβολήσει. Καὶ κατεβάζονταίς γρήγορα τὰ πόδια τοῦ ἰαπὸ τὸ σπῆθος τοῦ θύματος, ὑποχωρεῖ φοβισμένο.

Ἴσως νὰ θυμήθηκε πῶς τὸ πλιάσιμα αὐτὸ τὸ ἀγαπᾷ καὶ τὸ προστατεύει ἡ Γιαράμπα, ἡ φοβερὴ βασίλισσα τῆς ζούγκλας... Ἴσως νὰ θυμήθηκε τὸ θανατηφόρο τραῖτηγμα τῆς γλῶσσας ποὺ ἐκείνη τοῦ εἶχε κάνει ὅταν αὐτό, τυφλωμένο ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ τραύματος, ἐπέμενε νὰ τὴν καταισπαράξη... Ἴσως καὶ νὰ φοβήθηκε τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ἡ μελαψὴ κοπέλλα ὅταν ξαναπολιμοῦσε νὰ πειράξη τὴ λευκὴ προστατευομένη της...

Τὸ λιοντάρι γυρίζει τώρα καὶ προχωρεῖ ἀργὰ νὰ φύγῃ, ὅταν ἀκούῃ πίσω του ἓνα τρομαγμένο γυναικεῖο ξεφωνητό!

Τὸ θηρίο κονταστέκεται καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι τοῦ βλέπει ἓνα τεράστιο μαῦρο φίδι νὰ προχωρῇ, αὐτὸ τώρα, γιὰ νὰ σπαραίξη τὴ Ζολάν ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τὸν τρόμο της νὰ βρίσκεται ξαπλωμένη ἀκόμα κάτω.

Εὐτυχῶς μ' ἓνα πήδημα τὸ λιοντάρι φτάνει κοντὰ στὸ ἀπαίσιο ἐρπετὸ καὶ ζητάει ν' ἀρπάξη στὰ σιαγόνια τοῦ τὸ κεφάλι τοῦ. Τὸ κορμὶ τοῦ φιδιοῦ — ἀφάνταστα σβέλτο

— πυλίνεται γρήγορα γύρω στὸ θηρίο καὶ ζητάει νὰ τοῦ τσακίση τὰ κόκκαλα!

Ἡ θαυιάσιμη πάλη τῶν δυὸ θηρίων ἀρχίζει καὶ ἡ Ζολάν βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ σκαρφαλώσῃ πάλι στὸ παραῖξενο δέντρο.

Ὁ κορμὸς τοῦ εἶναι χοντρός κι' ὅχι πιὸ ψηλὸς ἀπὸ δυὸ μέτρα. Στὸ ἐπάνω μῆκος τοῦ, ποὺ εἶναι κούφιος ἐσωτερικὰ μέχρι βαθειὰ κάτω σπῆοῖζα, ξεφυτρώνουν ὀκτὼ μεγάλα κλισδιὰ σὰν πλιακάμια ὀχταποδιοῦ, γυμνὰ ἀπὸ φύλλα.

Ἡ Ζολάν σκαρφαλώνοντας ἐπάνω ἔχει καθήσει τώρα στὰ χεῖλια τοῦ κούφιου κορμοῦ καὶ βρίσκεται ἀνάμειστα στὰ ὀκτὼ παραῖξενα ξύλινα πλιακάμια τοῦ. Ἔτσι, σίγουρη ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ, παραικοιουθεῖ μὲ δέος καὶ φρίκη τὴν τρομακτικὴν πάλη τοῦ σωτήρα της, λιονταριοῦ μὲ τὸ φίδι.

Ὅμως, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ σκαρφάλωσε στὸ σημεῖο αὐτὸ μιὰ ἀπαίσια ὀσιμὴ βασανίζει τὰ ρουθύνια της. Μοιάζει μὲ μυρωδιὰ ψόφιου ζώου ποὺ σιπίζει κάτω ἀπὸ τὸν καυτερό ἥλιο τῆς ζούγκλας.

Τὸ λευκὸ κορίτσι δὲν δίνει μεγάλη σημασία σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο, τσιμπώντας καὶ κλείνοντας μονάχα τὰ ρουθύνια της γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὴν ἀπαίσια ὀσιμή.

«Κάποιο μικρὸ ζῶο ἢ κινεῖται ὄρνις θὰ ἔπρεπε, θὰ ψόφησε καὶ θὰ σιπίζῃ τώρα σ' αὐτὸ τὸν κούφιο κορμό, συλλογιέται. Τὸ λιοντάρι γρήγορα θὰ σκοτώσῃ τὸ φίδι καὶ θὰ

είμαι ελεύθερη να συνεχίσω το δρόμο μου».

Στο μεταξύ έχει αρχίσει να ξημερώνει και η άγρια παρθένα ζούγκλα να ξυπνάει σιγά - σιγά.

Το λιοντάρι ακόμα δεν έχει καταφέρει ν' αρπάξει στα σαγόνια του το κεφάλι του φιδιού που φαίνεται όχι μονάχα πολύ δυνατό, μα και πολύ έξυπνο στη άμυνά του. Γιατί στη πάλη αυτή του θανάτου, έφαιμόζει μια πολύ σωστή τακτική.

Βλέποντας, ασφαλώς, πως το θηρίο που του έχει έπιτεθή είναι τραυματισμένο στο στήθος, καταλαβαίνει πως έχει χάσει αίμα και πως δεν θα έχη τη δύναμη και το κουράγιο να συνεχίσει για πολύ ακόμα την πάλη. Γρήγορα θα εξαντληθή και από την επίθεσιν θα γυρίσει στην άμυνα.

Το πονηρό έρπετο κάνει με γάλη οίκονομία στις δυνάμεις του για να μπορέσει να τις χρησιμοποιήσει τη στιγμή που θα πρέπει.

Η Ζολάν προσέχει πως οι τραμαρές κουλούρες του φιδιού δεν σφίγγουν όσο θα μπορούσαν το λιοντάρι. Σφίγγουν μονάχα όσο χρειάζεται για να το κρατούν αίχμαλωτο και να το κουράζουν με τις συνεχείς απεγνωσμένες προσπάθειες που κάνει να ξεφύγει. Ταυτόχρονα το κεφάλι του φιδιού που είναι και το πιο τρωτό σημείο του κορμιού του άποφεύγει με ψυχραιμία και τακτική τα σαγόνια του τετράποδου θηρίου.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟ ΔΕΝΤΡΟ

ΚΑΙ ΤΟ καικό δεν αργεί να γίνει. Το λιοντάρι, εξαντλημένο καθώς είναι από το αίμα που έχει χάσει, κουράζεται γρήγορα. Οι κινήσεις του τώρα γίνονται άτονες και οι προσπάθειές του να ξεφύγει από το αγκάλιασμά του έρπετο παύουν σιγά - σιγά, να εκδηλώνονται.

Το λιοντάρι γυρίζει τώρα στην άμυνα και το τεράστιο μαύρο φίδι, στην επίθεσιν. Το τετράποδο όμως θηρίο είναι κουρασμένο, ενώ το έρπετο έχει τις μυϊκές δυνάμεις του σε όλη τους την έντασιν.

Το λευκό κορίτσι, πάνω από το δέντρο, βλέπει τώρα τις κουλούρες του φιδιού να σφίγγονται με αφάνταστη δύναμη και λύσισα! Ο «βασιλιάς των θηρίων» ανοίγει το στόμα του και βγάζει βραχνά πνιγμένα βογγητά. Είναι φανερό πως σε λίγες στιγμές τα κόκκαλά του θα τσακίσουν με απίσιους κρότους και θα υποκύψουν στο μοιραίο.

Η Ζολάν του φωνάζει με άπρόγνωση:

— Κοράγιο, λιονταράκι μου!... Μην πεθαίνεις γιατί το φίδι θα σκαρφαλώσει στο δέντρο και θα σπαράξει κι' έμένα!

Να όμως που ξαφνικά κι' αναπάντεχα μια λεπτή φωνούλα φτάνει στ' αυτιά της. Και άμέσως αντικρύζει τον μικρο σκαπικό μαύρο πρίγκιπα Πιτρικόκο, να φτάνη καλπάζον

τας πάνω σπὸν Ἀλυσάν του καὶ νὰ σταματᾷ μπροστὰ στὰ δυὸ θηρία ποὺ παλεύουν. Κυπτάζει κι' ἀπὸ κοντὰ τώρα μὲ τρόμο καὶ φρίκη τὴ Ζολάν ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ δέντρο καὶ συνεχίζει νὰ τῆς φωνάζει:

— Κάτω! Πήδησε ἀμέσως κάτω ἀπὸ ἐκεῖ!... Γκρεμοτσακίσου γρήγορα, σοῦ λέω!...

Τὸ λευκὸ κορίτσι καταλαβαίνει πὼς κάποιος μεγάλος κίνδυνος τὴν παραμονεύει ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται. Σκύβοντας ὁμῶς κάτω γιὰ νὰ πηδήσῃ, ἀντικρύζει μὲ τρόμο τὸ φίδι ποὺ ἀρχίζει νὰ ξεκουλουριάζεται ἀπὸ τ' ἄψυχο πιὰ κορμὶ τοῦ σκοτωμένου λιονταριοῦ. Καὶ φυσικὰ, καταλαιβαινόντας πὼς ἴδιος τραγικὸς θάνατος τὴν περιμένει ἂν βρεθῇ κάτω, προτιμᾷ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται.

Ὁ Πιτσικόκο τῆς φωνάζει καὶ τῆς ξαναφωνάζει:

— Πήδησε σοῦ λέω!... Καλύτερα νὰ σοῦ τσακίσῃ τὰ κύκκαλα τὸ φίδι. Εἶναι χίλιες φορές προτιμώτερος ὁ θάνατος αὐτός.

Ἡ Ζολάν ὁμῶς δὲν ἀκούει τίποτα. Ἡ λογικὴ τῆς λέει πὼς πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ ἀποφεύγῃ ἕναν κίνδυνο ποὺ βλέπει παρὰ ἕναν ποὺ ἀκούει.

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος ἵππότης γιὰ νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ πηδήσῃ κάτω τὴ φοβρίζει:

— Γκρεμοτσακίσου, σοῦ λέω!... Θὰ σοῦ πετάξω τὸ κοντάρι μου καὶ θὰ σὲ περά-

σω πέρα γιὰ πέρα!

Ὁ Πιτσικόκο βλέπει πὼς δὲν γίνεται τίποτα κι' ἐτοιμάζεται νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή του. Σηκώνει τὸ χρυσὸ κονταράκι του, παίρνει φόρα καὶ τὸ πετάει πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ ταραχή του γιὰ τὸ φοβερὸ κίνδυνο ποὺ διατρέχει τὸ Κορίτσι, κάνει τὸ χέρι του νὰ μὴν εἶναι σταθερό. Ἐπὶ, τὸ χρυσὸ κονταράκι ἀντὶ νὰ βρῇ πάνω στὴ Ζολάν, καρφώνεται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χοντρά κλαδιὰ - πλοκάμια τοῦ ἀλλόκοτου κούφιου δέντρου.

Ἀμέσως γίνεται κάτι φοβερὸ καὶ ἀπίστευτο. Καὶ τὰ ὀχτὼ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, λὲς καὶ ξύπνησαν ἀπὸ τὸ κέντρισμα τοῦ κονταριοῦ, ἀρχίζουν νὰ κινοῦνται καὶ νὰ σαλεύουν σὰν τρομερὰ πλοκάμια τεραστίου ξύλινου χταποδιοῦ!...

Τὸ ὁμορφὸ κορίτσι τὰ βλέπει καὶ ξεφωνίζοντας μὲ γουργωμένα μάτια ἀπὸ τὸν τρόμο κάνει νὰ πηδήσῃ κάτω, ἀδιαφορώντας πιὰ γιὰ τὸ φίδι ποὺ περιμένει νὰ τσακίσῃ τὰ κόκκαλά της.

Δὲν προφταίνει ὁμῶς! Τὰ φοβερὰ κλαδιὰ, ποὺ ξαφνικὰ ἔχουν ζωντανέψῃ, προλαβαίνουν νὰ τὴν ἀγκιολιάσουν καὶ νὰ τὴν κρατήσουν αἰχμάλωτη καὶ ἀκίνητη πάνω ἀπὸ τὸ στόμιό τοῦ κούφιου κορμοῦ τους μὲ τὶς βρωμερὲς ἀναθυμιάσεις...

Ὁ Πιτσικόκο μουρμουρίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του μιὰ

τρομερή βλασπήμια τῆς φυλῆς του καὶ σπηρουνίζοντας τὸν ἀτίθασο Ἀλασάν μὲ τὶς γυμνές πατούσες του, ξεκινᾷ καὶ χάνεται πίσω ἀπὸ τὸ χαιμηλὸ πράσινο γρασίδι τῆς ἀγρίας περιοχῆς...

Τὸ φίδι, ἐλεύθερο τώρα, ἔχει σηκώσει τὸ μεγάλο κεφάλι του καὶ κυττάζει μὲ βουλιμία τὸ λευκὸ κορίτσι ποὺ βογγάει αἰχμάλωτο τῶν ζωντανῶν κλαδιῶν τοῦ δέντρου.

Δὲν τολμάει ὅμως — ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά — νὰ σκαρφαλώσῃ ἐπάνω καὶ νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Σίγουρα θὰ ξέρῃ πῶς τὸ δέντρο εἶναι σαρκόβορο καὶ φοβάται μὴ βρῇ κι' αὐτὸ τὴν ἴδια τύχη μ' ἐκεῖνο...

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ «ΤΖΑΡΟΥΚ»

Ο ΣΟΙ ΤΑΞΙΔΕΥΟ ΥΝ
στην ἀφρικανικὴ ζούγκλα, ἀκούνε τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ μιλοῦν μὲ τρόμο καὶ δέος γιὰ τὰ σπάνια δέντρα, τὰ «δέντρα - θηρία» ὅπως τὰ λένε, ποὺ αἰχμαλωτίζουν καὶ τρῶνε ἀνθρώπους καὶ ζῶα γιὰ νὰ τραφοῦν.

Κάθε φυλὴ ἔχει δώσει στὴ διόλεκτό της καὶ ἰδιαίτερο ὄνομα στὸ σαρκόφαγο αὐτὸ δέντρο. Μὰ ἀπὸ τίς ὀνομασίες αὐτές εἶναι καὶ τὸ «Τζαρούκ» ποὺ σημαίνει κάτι σχετικὸ μὲ τὴ δική μας λέξι «ρουφήχτρο».

Μ' ἓνα φύσημα τοῦ Μπουτάτα ὁ Πιτσικόκο ἐξαφανίζεται!

Ἡ πάλη τοῦ λεονταριοῦ μετὰ τὸ φίδι ἦταν τρομερή!

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ δέντρο, δὲ-
ταιν εἶναι πειναισιμένο, βγάζει
στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κούφιου
κορμοῦ του καὶ στὸ σημεῖο
ἀκριβῶς ποὺ ξεφυτρώνουν τὰ
ὀκτὼ κλαδιὰ - πλοκάμια του,
μιὰ πυκνόρρευστη ὕλη, σὰν ρε-
τσίνι, ποὺ ἀφῆνει ἓνα ὑπέρο-
χο μεθυστικὸ ἄρωμα.

Τὰ ζῶα, τὰ ὄρνια καὶ καί-
μιὰ φορὰ καὶ τὰ παιδιὰ τῶν
ἄγριων ἰθαγενῶν προσελκύον-
ται ἀπὸ τὴν ὑπέροχη αὐτὴ
μυρουδιὰ καὶ σκιαρφαλώνουν
στὸ δέντρο αὐτό. Κι' ἐκεῖνο
μόλις νοιώσῃ τὸ βάρος τους
κλείνει ἀμέσως τὰ κλαδιὰ του
καὶ κρατᾷ αἰχμάλωτο τὸ θῦ-
μα πάνω ἀπὸ τὸ στόμιό τοῦ
κούφιου κορμοῦ του ποὺ ἀνοί-

γεται λαίμαργος ἀπὸ κάτω...

Τὸ θηρίο, ἢ τὸ ὄρνιο ποὺ θὰ
βρεθῇ ἀγκυλαισμένο μέσα
στὰ τρομερὰ αὐτὰ ξύλινα πλο-
κάμια, πεθαίνει σὲ λίγες μέ-
ρες ἀπὸ τὴν πείνα, τὴ δίψα
καὶ τὴν ἐξάντλησι ἀπὸ τὶς ἀ-
πεγνωσμένες προσπάθειες ποὺ
κάνει νὰ ἐλευθερωθῇ. Ἔτσι,
σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζει νὰ σαπί-
ζῃ, νὰ λυώνῃ καὶ οἱ χυμοὶ καὶ
τὰ λίπη του νὰ σπαλάζουν
μέσα στὴν κοιλία τοῦ κορ-
μοῦ ποὺ ἐκτελεῖ χρέη κοιλιᾶς.

Τέλος, ὅταν τὸ σάπισμα
προχωρήσῃ πολὺ, τὰ κλαδιὰ
ξανανοίγουν καὶ τὰ μισολυω-
μένα ὑπολείμματα τοῦ θύμα-
τος πέφτουν μέσα στὸν κού-
φιο κορμό.

Κι' ἐκεῖ μέσα συνεχίζεται ἡ ἀποσύνθεσίς του πού ἀναδίνει τὶς βρωμερὲς αὐτὲς ἀναθυμιάσεις.

Ὅταν τὰ πάντα λυώσουν καὶ ἀπορροφηθοῦν, τότε τὸ σαρκοβόρο δέντρο ἀρχίζει νὰ ξαναπεινάει. Καὶ ξαναβγάζει — ὅπως εἴπαιμε — στὶς βάσεις τῶν κλαδιῶν του τὸ ρετσὶνι μὲ τὴν ὑπέροχη μεθυστὶκὴ μυρωδιά, ἀναζητῶντας καινούριο θῦμα.

Τὸ «Τζαρούκ», ὅπου ἔχει σκαρφαιλώσει ἡ αἰμοιρὴ Ζολάν, ἔτυχε νὰ μὴν εἶναι πεινασμένο. Γι' αὐτὸ ἐβγαίνουν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κορμοῦ του οἱ ἀπαίσσιες ἀναθυμιάσεις καὶ γι' αὐτὸ, μόλις ἐνοίκωσε τὸ βάρος της, δὲν ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὰ θανατηφόρα κλαδιά του.

Μόνο ὅταν ὁ Πιτσικόκο κάρφωσε ἀθελιά του τὸ χρυσὸ κοινταράκι πάλιν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πλοκάμια του, τότε τὸ δέντρο — ἀσφαλῶς θὰ αἰσθάνεται σὰν ζῶο — ἐκλείσῃ τὰ πλοκάμια του καὶ τὴν αἰχμηλώτισε.

ΤΑΜΠΟΡ ΚΑΙ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ τώρα γιὰ λίγο τὴ δυστυχισμένη Ζολάν, πού χαροπιάλει πιασμένη ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ ἀνθρωποφάγου δέντρο...

Ἄς ἀφήσουμε καὶ τὸ τεράστιο μαῦρο φίδι πού περιμένει ἀπὸ κάτω νὰ τσaiκίσῃ τὰ κόκκαλά της. Ἄν καταφέρῃ νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ πηδῇ σὲ κάτω... Κι' ἄς πετάξουμε μὲ τὴ φαντασία μας στὸ ἀτράμητο Ἑλ-

ληνόπουλο καὶ στὸν ἀράπη πού ξεκίνησαν τὰ χαράματα, ἀπὸ τὴ σπηλιά τους, ἀναζητῶντας τὸ χαμένο λευκὸ κορίτσι....

Πολλὴ ὥρα πέρασε προχωρῶντας στὰ στραβά καὶ μὴ ξέροντας πού πηγαίνουν.

— Ὁ Θεὸς τῆς τύχης ἄς μᾶς βοηθήσῃ νὰ πάρουμε τὴ σωστὴ κατεύθυνσι, μουρμουρίζει, σὲ μιὰ στιγμή, μ' ἀπόγνωσι ὁ Ταμπόρ.

Ὁ Μπουτάτα τὸν συγκρατεῖ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ λέει σοβαρά:

— Ἐγὼ ξέρω ἓνα σίγουρο τρᾶπο γιὰ νὰ μάθουμε πού βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ Ζολάν...

— Πές τον...

— Νὰ τὴ βροῦμε καὶ νὰ τὴ ρωτήσουμε...

Ὁ Ταμπόρ τοῦ δίνει μιὰ δυνατὴ καρπιαζιά σπὸ σβέρκο καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του. Ὁ Τσουλούφης τὸν ἀκολουθεῖ ἱκανοποιημένος.

— Δὲν μ' ἀφήσεις νὰ τελειώσω... Ξέρω καὶ τὸν τρόπο πῶς θὰ βροῦμε τὴ Ζολάν γιὰ νὰ τὴ ρωτήσουμε πού βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή...

Τὸ Ἑλληνόπουλο παρὰ τὴ στενοχώρια του, διασκεδάζει θέλοντας καὶ μὴ μὲ τὶς ἀνοησίες τοῦ ἀράπη. Σταιματάει λοιπὸν καὶ τὸν ξαναιρωτάει:

— Λέγε: πῶς θὰ τὸ βροῦμε τὸ κορίτσι;

— Ψάχνοντας, τ' ἀποκρίνετι ὁ Μπουτάτα καὶ χαζογελάει γιὰ τὴν «ἐξμπνόδα» του.

Ὁ Ταμπόρ γυρίζει καὶ ξε-

κινάει, χωρίς νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του αὐτὴ τὴ φορά. Ὁ Τισουλούφης τὸν ἀκολουθεῖ διασπαρτισμένος καὶ μουρμουρίζοντας:

— Ξέρω καὶ κάτι ἄλλο, ἀφέντη παιδί.

— Τί;

— Ξέρω γιατί πῆρε τὰ μάτια της κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴ σπηλιά μας...

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας χλωμιάζει τώρα καὶ τὸν ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον.

— Γιατί;

— "Αὐμ' δὲν σπὸ λέω! Κουτὸς εἶμαι; Γιὰ νὰ σπὸ πῶ θὰ μὲ πληρώσῃς πρῶτα, τοῦ κάνει ὁ Μπουτάπα. Καὶ γυρίζοντας, τοῦ προτείνει τὸ χοντρό μαῦρο σθέρικο του.

— Μπά; Γιατί προκαταβολικά; ρωτᾷ ὁ Ταμπόρ.

— Μπορεῖ νὰ μοῦ τὴ σκάσῃς σὰν καὶ πρίν... Γιατί νὰ χάσω μιὰ καρπαζιά; Φτωχὸς ἄνθρωπος εἶμαι!

Ὁ Ταμπόρ δὲν μπορεῖ αὐτὴ τὴ φορά νὰ μὴ χαιμογελάσῃ καὶ τοῦ λέει:

— Μοῦ φαίνεται, Μπουτάπα, πὼς τὶς καρπαζιὲς τὶς ζητάει ὁ ὀργανισμός σου!

— Καὶ βέβαια τὶς ζητάει, τ' ἀποκρίνεται σοβαρὰ ὁ ἀράπης. "Αὐν δὲ φάω καμμιά σαρανταριά τὴν ἡμέρα, παθαῖνω... ἀναιμία.

Οἱ δύο σύντροφοι προχωροῦν ἀκόμα ἀρκετά, ὅταν ξαφνικὰ φτάνουν στ' αὐτιά τους μακρυνοὶ βρυχηθμοὶ λιονταριοῦ καὶ γυναικεῖα ξεφωνητά. Εἶναι ἡ στιγμή πού τὸ λιοντά

ρι σηκώνεται — ὅπως εἶδαμε — στὰ πισινὰ του ποδάρια καὶ ρίχνει κάτω τὴ Ζολάν πού ἔχει ἀρχίσει νὰ σκιαφαλώνῃ σπὸ κοντόχοντρο δέντρο μὲ τὰ ὀκτὼ κιλαδιά.

— Ἡ Ζολάν!, κάνει ὁ Ταμπόρ μ' ἀνείπωτη χιρὰ ἀναγνωρίζοντας τὶς σπαρακτικές φωνές τῆς ἀγαπημένης συντρόφισσάς του.

Ὁ Μπουτάπα τὸν κυττάζει παραισενεμένος:

— Καὶ γιατί χαιρέσαι, ἀφέντη παιδί; ἐπειδὴ θὰ τὴ σπαιράξῃ τὸ λιοντάρι;

Μά, ὥσπου νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, τὸ ἀπρόμητο Ἑλληνόπουλο ἔχει προσανατολιστῇ καὶ τρέχει πρὸς τὸ μακρὺνὸ σημεῖο πού ἀκουστήκαν οἱ φωνές τοῦ λευκοῦ κοριτσιοῦ. Ὁ δειλὸς μὰ χειροδύναμος ἀράπης ἀκολουθεῖ ἀργὰ καὶ φωνάζει στὸν Ταμπόρ:

— Τράβα πρῶτος ἐσύ... Κι' ἂν σὲ καπαιβροχθίσῃ φώναξέ με νὰ τὸ ...μαλλώσω!

ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

 ΑΙΝΕΤΑΙ ὅμως πὼς δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ φτάσῃ γρήγορα τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας σπὸ ἄμοιρο κορίτσι πού κινδύνευε... Γιατί δὲν προφταίνει νὰ προχωρήσῃ οὔτε διακόσια βήματα ὅταν νοιώθῃ ξαφνικὰ τὰ πόδια του νὰ μὴν πατοῦν σὲ στερεὸ ἔδαφος. Καὶ, πρίν προφτάσῃ νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει, γκρεμοτσακίζεται μέσα σ' ἕναν τετράγωνο βαθὺ λάκκο.

Εἶναι μιὰ παγίδα ἀπ' αὐ-

τὲς ποὺ στήνουν οἱ κακοὶ λευκοὶ κυνηγοὶ γιὰ νὰ αἰχμαλωτίζουν ζωντανὰ τ' ἄγρια θηρία τῆς ζούγκλας. Τὸ βάθος τους εἶναι πέντε μέτρα καὶ γιὰ νὰ ξεγαλιῶνται τὰ θύματα τὶς σκεπάζουν ἀπὸ πάνω μὲ λεπτὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα.

Ὁ Ταιμπὸρ κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ σκαρφαλώσῃ καὶ νὰ ξαναβγῇ ἔξω, μὰ στέκεται ἀδύνατο. Τὰ τοιχώματα τῆς παγίδας εἶναι πολὺ λεία καὶ χωρὶς κιαμιδιά προεξοχή.

Στὸ μεταξὺ φτάνει πάνω ἀπὸ τὴν παγίδα καὶ ὁ Μπουτάτα καὶ γρεμοτσακίζεται κι' αὐτὸς κάτω.

— Μὰ τόσο σπριαβὸς εἶσαι ἀφέντη παιδί!, μουρμουρίζει ἀγανακτισμένος. Ὁλικὴ ρη παγίδα εἶναι! Δὲν τὴν εἶδες νὰ μὴν πέσης μέσα;

— Ἐσὺ δὲν τὴν εἶδες; τὸν ρωτᾷ ἐξω φρενῶν ὁ Ταιμπὸρ.

— Ἐγὼ εἶδα ἐμένα ποὺ ἔπεσες καὶ λέω μέσα μου: «γιὰ νὰ πέφτῃ ὁ Ταιμπὸρ θὰ πῇ πὼς δὲν εἶναι παγίδα. Γιατὶ ἂν ἦσαν παγίδα, τόσο σπριαβούλιακας θάτανε νὰ πέσῃ»;

Μὰ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πρέπει νὰ βγῇ γρήγορα ἔξω νὰ σώσῃ τὴν Ζολάν ἀπὸ τὸ λιγντάρι. Κι' ἀφάνταστα σβέλτος καθὼς εἶναι βρίσκεται ὁρθὸς πάνω στοὺς ὤμους τοῦ Μπουτάτα. Ἀπὸ ἐκεῖ μ' ἓνα δεύτερο πήδημα καταφέρνει νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς καταπακτῆς. Ἔτσι κάνει τώ-

ρα ἔλξεις γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἑπάνω...

Δὲν προφταίνει ὅμως: ὁ ἀράπης ποὺ θρίσκει στὸ βάθος πηδάει κι' αὐτός. Κι' ἀρπάζοντας τὸν Ταιμπὸρ ἀπὸ τὰ πόδια τὸν ξαναγκρεμίζει κάτω.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τὸν κυττάζει σὰν πεινασμένο θηρίο:

— Γιατί τόκανες αὐτό; ρωτᾷ ἑτοιμος νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Ὁ Μπουτάτα τοῦ ἀποκρίνεται ἀπάραχος:

— Ἡ καὶ οἱ δυὸ μαζί, ἢ κανεῖς! Ἀμ' τί νόμισες: πὼς θὰ μείνω ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ περιμένω νά... ψηλώσω γιὰ νὰ βγῶ ἔξω; Μπιά, σὲ κα—κα—καλόσο σου!

Τὸ μυαλὸ τοῦ Ταιμπὸρ ἔχει θαλώσει. Χωρὶς νὰ ξέρω τι κάνει σφίγγει τὴ γροθιά του καὶ τὴν τινάζει μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ κατὰ τὸ χοντροκέφαλο τοῦ ἀράπη. Ἐκεῖνος ὅμως κάνει ἀπότομα μιὰ γρήγορη, πρὸς τὰ πίσω κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ κι' ἡ γροθιά τοῦ μέου θρίσκει στὸν ἀέρα. Μὰ μὲ τὴν ἀφάνταστη ὀρμὴ ποὺ ἔχει τὸ σῶμα του, χτυπάει σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τοιχώματα τῆς παγίδας καὶ χάνοντας τὶς αἰσθήσεις σωριάζεται κάτω ἀκίνητος.

Ὁ Μπουτάτα μουρμουρίζει ἱκανοποιημένος:

— Δὲν εἶπαμε πὼς οἱ γροθιὲς ἀπαγορεύονται, ἀφέντη παιδί; Ἀπὸ καρπιά καὶ ἄνω δέχομαι!

Ἀμέσως σκύβει μὲ συμπόνια καί, ὕστερα ἀπὸ πολ-

λές προσπάθειες καταφέρνει να συνεφέρη τὸ σύντροφό του.

Ὁ Ταιμπὸρ κάνει πάλι νὰ πηδήσῃ σποὺς ὤμους του γὰ νὰ βγῇ ἐπάνω. Ὁ ἀράπης ὁμως τὸν ἐμποδίζει:

— Ἐγὼ θὰ βγῶ πρῶτος... Κι' ἂν δῶ πὼς εἶναι ἥσυχαι τὰ πράγματα, θὰ σοῦ σφυρίξω τρεῖς φορές νά... βγῆς κι' ἐσύ.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας βάζει τὶς φωνές κι' ἔτσι τοῦρ χεται νὰ σπαιράξῃ τὸν ἡλίθιο ἀράπη γιὰ τὴν καθυστέρησι τοῦ τοῦ κάνει.

Νὰ ὁμως: Ξαφνικὰ κάτι ἀναπάντεχο γίνεται ποὺ κάνει τὰ μάτια καὶ τῶν δυὸ νὰ γουρλώσουν ἀπὸ κατὰπληξι:

Ἕνα χορτάσχοινο πέφτει ἀπὸ πᾶνω καὶ ἡ μιά του ἄκρη φτάνει στὸ δάπεδο τῆς καταπακτῆς.

Πρῶτος ὁ Ταιμπὸρ καὶ πίσω του ὁ Μπουτάτα σκαιφά λώνουν γρήγορα καὶ βγαίνουν ἐπάνω. Ἡ ἄλλη ἄκρη τοῦ χορτάσχοινο εἶναι δεμένη στὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Κανένας ἄνθρωπος δὲν βρίσκεται ἐκεῖ κοντά...

— Περύεργο!... Μόνο του δέθηκε στὸ δέντρο κι' ἔπεσε στὴν παγίδα; ψιθυρίζει χαμέ να ὁ νέος.

Ὁ Τσουλούφης τὸ ἀποκλείει:

— Ἀδύνατον! Μὴ τὰ φαντάζεσαι τόσο ἐξυπνα τὰ χορτάσχοινα...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁμως φτάνει, ἀπὸ ἀπόστασι, σπ' αὐ-

τιά τους μιὰ γινώριμη φωνή: — Ἀπὸ ἐδῶ, Ταιμπὸρ!... Ἀπὸ ἐδῶω!

Τὸ Ἑλληνόπουλο τσακίζεται νὰ φτάσῃ γρήγορα στὸ μέρος ποὺ ἀκούγεται ἡ φωνή. Ὁ Μπουτάτα ποὺ τρέχει ἀπὸ πίσω, τοῦ φωνάζει γελώντας:

— Αἴντε πάλι!... Τυχεράκιας εἶσαι, ἀφέντη παιδί!

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

 ΕΝ ἔχουμε ξεχάσει βέβαια πὼς ὁ μικροσκοπικὸς Πιτσικόκο μάλις εἶδε τὰ κλαδιὰ τοῦ ἀνθρωποφάγου δέντρου νὰ ἀγκαλιάζουν τὴν ἄμοιρη Ζολάν, σπειροῦνισε τὸν ἀπίθασο Ἀλαιοσάν του καὶ χάθηκε καλπάζοντας πίσω ἀπὸ τό... γρασίδι τῆς ἄγριας περιοχῆς!

Ποῦ νὰ πῆγε ἄραιγε; Ποιὸν νὰ πῆγε νὰ συναντήσῃ;

Ἀσφαλῶς τὴν πανώρια μελαψὴ βασιλίσσα τῆς ζούγκλας. Αὕτὴ θὰ μπορούσε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸ λευκὸ κορίτσι ποὺ κινδύνευε.

Ὁ πρίγκηπας Πιτσικόκο ἔχει καλὴ καρδιά. Κάθε ἄλλος σπῆ θέσι του θ' ἄφηνε τὴ Ζολάν νὰ τὴ σπαιράξῃ τὸ δέντρο, μιὰ καὶ δὲν εἶχε ἀνταποκριθῇ στὸ μεγάλο καὶ φλογερὸ τοῦ αἰσθημα!

— Δὲν βαριέσαι..., μουρμουρίζει ἀγέρωχα καθὼς καλπάζει γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ Γιαράμπα. Οἱ ὁμορφες κοπέλλες εἶναι ἀμέτρητες στὸν κόσμον. Ὁ πρίγκηπας Πιτσικόκο ὁμως εἶναι ἓνας!

“Έτσι, φτάνει κάποτε στο μέρος που είχε αφήσει την πανώρια μελαψή κοπέλλα για να πάει να δει το δέντρο που τον κινήγησε την προηγούμενη ημέρα, και της λέει τα καθέκαστα.

Πρόθυμη ή Γιαράμπα αρπάζει τον Πιτσικόκο, μαζί με το άλλογο, στα χέρια της και πηδώντας στη ράχη ενός ελαφιού προχωρεί για το μέρος που κινδυνεύει το λευκό κορίτσι...

Τέλος, περνώντας κοντά από την παγίδα που είχαν πέσει ο Ταιμπόρ κι’ ο Μπουτάτα κι’ ακούγοντας τις φωνές του σταιματάει. Κόβει γρήγορα ένα χορτάσχοινο, δένει τη μία άκρη του σ’ ένα δέντρο και πετάει την άλλη στο βάθος της καταπρακτής. Άμέσως ξαισιπηδιάει στη ράχη του ελαφιού της και φεύγοντας σαν άστραπη φωνάζει:

— ‘Από εδώ, Ταιμπόορ!
‘Από εδώωω!...

Αυτή ήταν η γνώριμη φωνή που ακούστηκε, κι’ ο Μπουτάτα είπε τον Ταιμπόρ «τυχεράκια».

‘Η άπράμητη Γιαράμπα φτάνει σά σίφουνας κοντά στο δέντρο και χωρίς να ξεπεζέψει, πηδάει από τη ράχη του ελαφιού και βρίσκεται άμέσως πάνω στα θανατερά πλοκάμια που έχουν αγκαλιάσει τη Ζολάν.

Το τεράστιο μαύρο φίδι δεν βρίσκεται πια εκεί.

‘Η βασίλισσα της ζούγλας τραβάει με τάση δύναμι

το ένα από τα πλοκάμια του δέντρου και γυρίζοντάς το ανάποδα καταφέρνει να το σπώσει. Αρπάζει άμέσως το δεύτερο κλαδί και κάνοντας το ίδιο, το σπάει κι’ αυτό.

Το ζωντανό δέντρο νοιώθει τον κίνδυνο κι’ ανοίγει τα έξη πλοκάμια που του μένουν ακόμα. ‘Η Γιαράμπα με μια γρήγορη και δυνατή σπρωξιά πετάει το λευκό κορίτσι κάτω. Και κάνει άμέσως να πηδήσει κι’ αυτή. Μά δεν προφταίνει. Τα προμερά πλοκάμια ξαισιπηδούν άστραπιαία κι’ η υπέροχη μελαψή κοπέλλα βρίσκεται αιχμάλωτη ανάμεσα σ’ αυτά.

Τότε γίνεται κάτι άπίστευτο! Κάτι έξωφρενικό: ‘Ο κορμός του δέντρου αρχίζει να υαλεύει παράξενα σιά να θέλη να αυτοξεριζωθεί. Πραγματικά: Σε λίγες στιγμές καταφέρνει να βγάλει από το χώμα τις όχτω ρίζες που σαν πιάσσαλοι το σπηρίζουν στη γη. Και κουνώντας τους, μπρός — πίσω, αρχίζει να περπατάει και ν’ απομακρύνεται.

‘Η Γιαράμπα, που είναι ανίκητη τώρα να παλέψει μαζί του και χαροπαλεύει στο θανατερό αγκάλιασμα των πλοκαμιών του προμερού δέντρου, φωνάζει μ’ απόγνωσι στη Ζολάν:

— Σπρώξε το δέντρο!...
“Αν πέση κάτω, δεν μπορεί να ξαισιπηκωθεί για να ριζώσει άλλο. Θα ψοφήσει και θα σωθώ!... Σπρώξε το άμέσως! Ρίχτο κάτω!

Τὸ λευκὸ κορίτσι κυττάζει μὲ μῖσος τὴ μελαιψὴ κοπέλλα ποὺ φοβάται πὼς θὰ τῆς πάρῃ τὸν Ταιμπὸρ, κι' ἀποκρίνεται:

— Δὲν μπορῶ, καλὴ μου Γιαράμπα... Φοβάμαι μὴν πέσης καὶ χτυπήσης!...

ΚΡΥΦΗ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή φτάνουν τρέχοντας: πρῶτος ὁ Ταιμπὸρ καὶ πίσω του ὁ χειροδύναμος Μπουτάτα.

Τὸ ἀπράμητο Ἑλληνόπουλο ἀρπάζει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του τὸ χοντρὸ κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ σπαιματᾷ τὸ φευγιό του. Ταυτόχρονα φωνάζει στὸν ἀράπη:

— Γρήγορα, Μπουτάτα: σπάσε του μιὰ—μιὰ τὶς ρίζες...

Μὲ τὴν εὐκολία ποὺ μαδάει ἓνα κοριτσάκι μιὰ μαργαρίτα, κόβει κι' ὁ χειροδύναμος Τσουλούφης τὶς ρίζες τοῦ ἀνθρωποφάγου δέντρου. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ σπάζει μιὰ ἀπ' αὐτές, ἀνοίγει ἀμέσως καὶ τὸ ἀντίστοιχο κλαδὶ—πλοκάμι τοῦ φυτικοῦ θηρίου.

Ἔτσι, σπάζοντας καὶ τὴν ὀγδόη τελευταία ρίζα, ἔχουν ἀνοίξει καὶ τὰ ἔξη πλοκάμια τοῦ εἶχαν ἀπομείνει στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ.

Ὁ Ταιμπὸρ ἀρπάζει γρή-

γορα στὴν ἀγκαλιά του τὴν πεντάμορφη μελαιψὴ κοπέλλα καὶ τὴν κατεβάζει ἀργὰ στὸ ἔδαφος, ἀφήνοντας τὸ δέντρο νὰ σωριαστῇ βαρὺ κάτω.

Ἡ Γιαράμπα ἀγκαλιάζει τὸν Μπουτάτα καὶ τὸν φιλάει μὲ ἀγάπη ποὺ τὴν ἔσωσε κόβοντας τὶς ρίζες τοῦ δέντρου.

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὲ μου ἀράπη.

Ὑστερα σφίγγει τὸ χεῖρ τοῦ Ταιμπόρ:

— Σ' εὐχαριστῶ, παλληκάρι μου!

Τέλος πλησιάζει τὴ Ζολὰν καὶ χαϊδεύει τὰ σγουρὰ χρυσὰ μαλλιά της.

— Σ' εὐχαριστῶ καὶ σένα ποὺ φοβήθηκες μὴν πέσω καὶ χτυπήσω...

Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, κι' ὅταν οἱ πέντε φίλοι ἐτοιμάζονται νὰ χωρίσουν καὶ νὰ φύγουν, ἡ Γιαράμπα βρίσκει τὴν εὐκαιρία καὶ ψιθυρίζει σιγὰ στὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας:

— Πρέπει αὔριο νὰ συναντηθοῦμε, Ταιμπόρ... Ἐχω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι πολλὸ σοβαρό...

— Πού; ρωτᾷ τὸ ἴδιο σιγὰ κι' ὁ νέος.

— Τὸ πρῶτ' θὰ στείλω ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ σου ἓνα ἀγριογούρουνο. Ἀκολουθήσέ το καὶ θὰ σὲ φέρῃ ἐκεῖ ποὺ βρίσκαι!

ΤΕΛΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδὸς Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 9 — Τιμὴ δραχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οἰκονομικὸς Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΩΝ

εἶναι ὁ τίτλος τοῦ τεύχους ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ καὶ ποὺ θὰ μείνῃ ἱστορικὸ ἀνάμεσα στὶς ἄλλες συναρπαστικὰς περιπέτειες τοῦ

ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

“Ὅσοι, αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν προλάβουν ν’ ἀγοράσουν τὸ τεῦχος, νὰ μὴν ἀνησυχοῦν:

ΘΑ ΓΙΝΗ ΑΜΕΣΩΣ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Στὸ τεῦχος αὐτὸ θὰ παρακολουθήσετε καὶ τὴν πρώτη ΚΡΥΦΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ τοῦ Ταμπὸρ μὲ τὴν

Ραγιαμπα

τὴν πανώρια μελαψὴ Βασίλισσα τῆς Ζούγκλας.

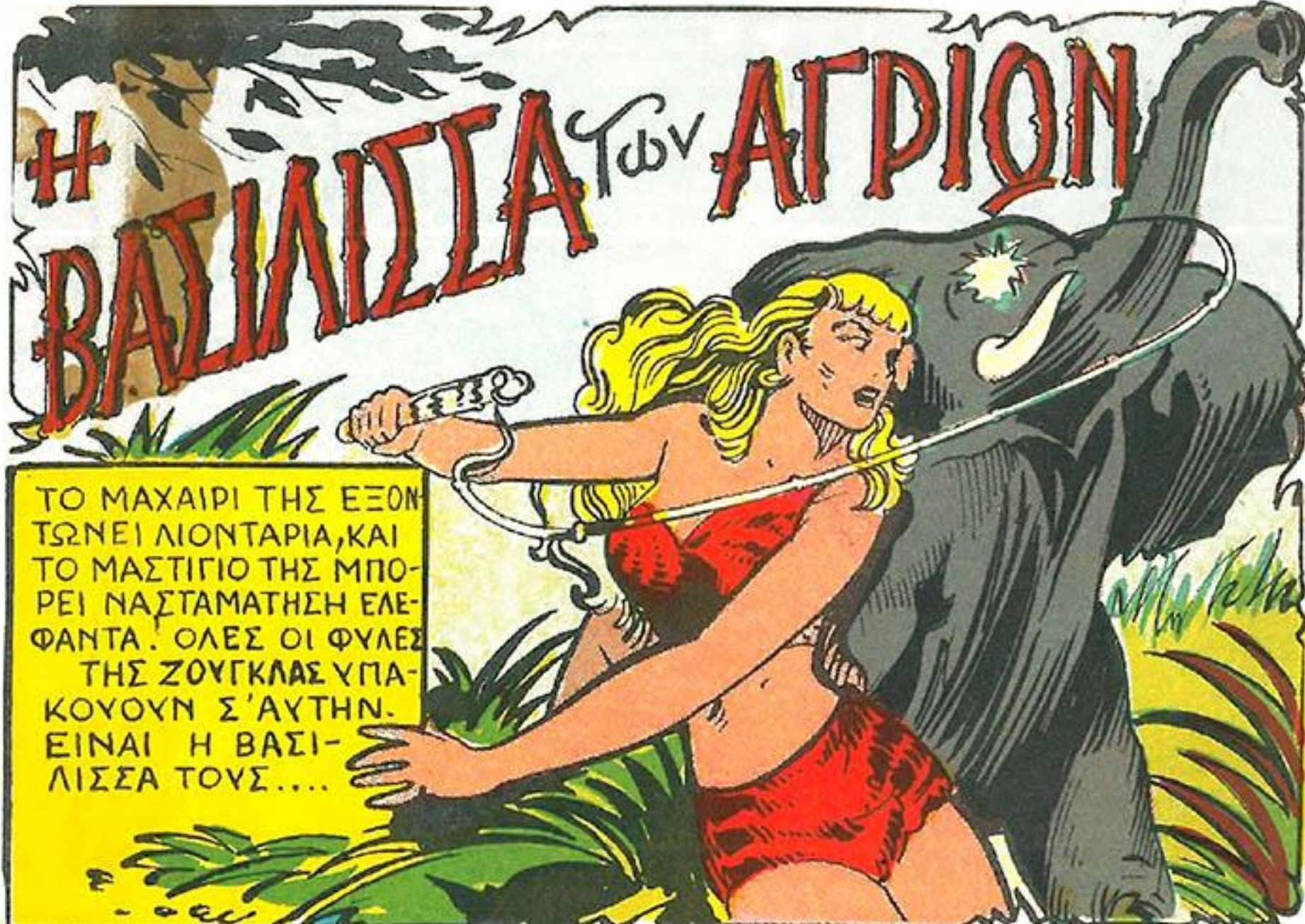
ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗ:

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΩΝ

“Ὅσοι ἀγαποῦν τὶς καλὰς περιπέτειες ἀγοράζουν καθε Σάββατο τὸ νέο ἐβδομαδιαῖο ἀνάγνωσμα:

ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ

Περιπέτεια, δράσις, αἵνιγμα, ἀγωνία, γέλια, γοργὴ πλοκή!

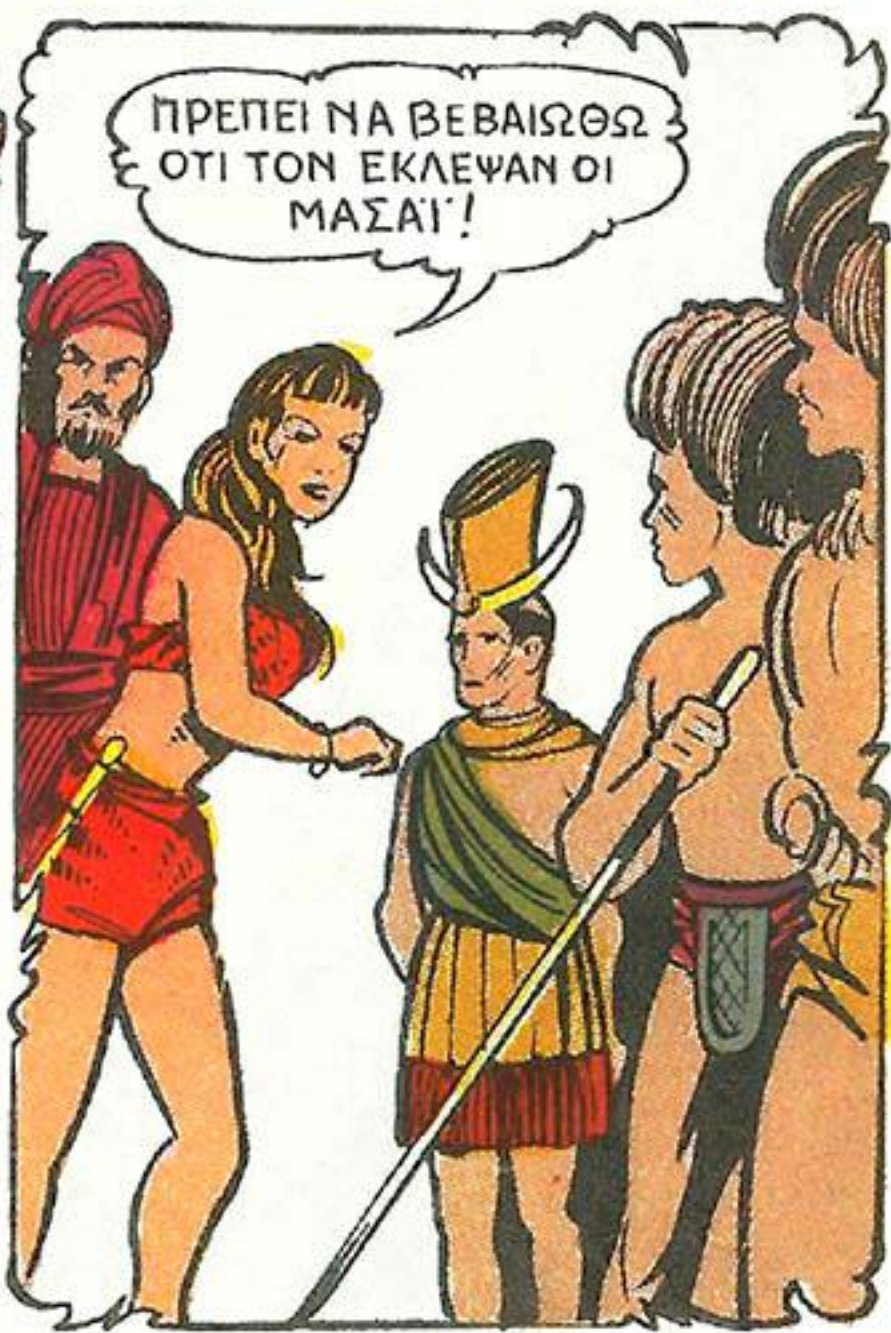

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΗΣ ΕΞΟΝ
ΤΩΝΕΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ, ΚΑΙ
ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΤΗΣ ΜΠΟ-
ΡΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΕΛΕ-
ΦΑΝΤΑ. ΟΛΕΣ ΟΙ ΦΥΛΕΣ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΥΠΑ-
ΚΟΥΟΥΝ Σ' ΑΥΤΗΝ.
ΕΙΝΑΙ Η ΒΑΣΙ-
ΛΙΣΣΑ ΤΟΥΣ....

ΕΚΛΕΨΑΝ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΓΥΙΟΣΟΥ,
ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΟΥΛΙ;

ΝΑΙ! ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ
ΜΑΣ ΟΙ ΜΑΣΑΙ! ΘΑ
ΤΟΥΣ ΕΞΟΝΤΩΣΟΥ-
ΜΕ!

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΕΒΑΙΩΘΩ
ΟΤΙ ΤΟΝ ΕΚΛΕΨΑΝ ΟΙ
ΜΑΣΑΙ!